

Literární soutěž 2019/2020

O poklad strýca Juráša

Vsetín

okresní kolo

Jan Amos Komenský „Čím víc budeš vědět, tím větší bude tvůj svět“

Můj vysněný učitel/učitelka

Můj ideální den ve škole – jak by měl vypadat

Úsměvné perličky ze školní lavice

Kdybych já byl/a učitel/ka

Okresní kolo 2019/2020
Pořadí

1. – 3. třída

Próza

1. Mlýnková Kateřina
2. Kubínová Sára
3. Posádová Sára

Poezie

1. Fialová Karolína
2. Juříčková Alžběta
3. Machová Eliška

Komiks

1. Foltýnová Sára
2. Stančíková Klára
3. Randýsek Pavel

4. – 5. třída

Próza

1. Chrobáková Anna
2. Šťastný Šimon
3. Dřimalová Miriam

Poezie

1. Chrobáková Anna
2. Karafiátová Julie
3. Husová Lýdie

Komiks

1. Hrubanová Lea
2. Randýsek Pavel
3. Bahnerová Eva

6. – 7. třída

Próza

1. Pěchová Lucie
2. Melichaříková Anna
3. Chrobák Metoděj

Poezie

1. Koléšková Marie
2. Vodáková Radka
3. Jaroňová Štěpánka Ema

Komiks

1. Pernicová Tereza

2. Krátká Tereza
3. Jaroňová Magdaléna

8. – 9. třída

Próza

1. Orságová Time
2. Pečivová Klára
3. Randusová Eliška

Poezie

1. Hurta Jan
2. Morvay Olívie
3. Včelařová Tereza

Komiks

1. Pospíšilová Tereza
2. Sommerová Tereza, Burešová Sofie
3. Strnadlová Vendula

Próza

1. – 3. třída

Můj ideální den ve škole

Klára Kubínová

3. třída ZŠ Sedmikráska, Rožnov pod Radhoštěm

V pondělí jsem šla do školy. Máma mi řekla, že si mám vybalit všechny sešity a učebnice. Dorazili jsme do školy. Vešla jsem do třídy a začala 1. hodina. Měli jsme matiku a paní učitelka rozdala příklady $1+1=$, $2-1=$, $3+2=$ atd. Vypočítala jsem je a všechny jsem měla správně, dostala jsem pytlík kyselých žížalek. Druhou hodinu byla čeština, psali jsme do písanky a pak nás paní učitelka vzala na zmrzku. 3. hodinu jsme šli do bazénu, bylo to tam super, dělali jsme salta do vody a plavali jsme s umělými ocasy a já měla modrý. Bylo to fakt bezva. 4. hodinu byla prvouka, šli jsme do zverimexu a mohli jsme si vybrat jakékoliv zvířátko. Koupila jsem si všechny akvarijní žabky, které tam byly a ještě pár krásných rybek – třeba nádhernou papouščí rybu. Taky jsem si koupila tři nádherné králíčky. Pátou hodinu byla výtvarka, kde jsme plstili a já jsem vytvořila krásnou barevnou růži a kytku, která mohla být jako polštářek. Pak paní učitelka vytáhla stojany a řekla nám, abychom si nakreslili svoje zvířátko, které jsme si koupili. Já jsem malovala temperami, podařil se mi krásný obraz, který jsem ukázala svým králíčkům. Moc se jim to líbilo. Pak paní učitelka řekla, že má pro nás devátá třída překvapení. Šli jsme do nejvyššího patra, otevřeli jsme dveře a v okně byla obrovská duhová skluzavka, která vedla do bazénu. Bylo léto, krásný poslední školní dééén.

Kdybych já byla vychovatelka

Kateřina Mlýnková

3. třída ZŠ a MŠ Branky

Až budu velká, tak se stanu paní vychovatelkou, protože mě baví starat se o děti. Vystuduju školu. Ale teď jsem teprve ve druhé třídě. Moje družina je moc dobrá. Učím se tam, jak se má správně dospělý chovat k dětem.

Ve své družině dovolím dětem, aby si mohly hrát. Ale musí si hrát pěkně. Hračky nebudou pohazovat na zem a šlapat na ně. Když bude pršet, tak půjdeme do tělocvičny, kde postavíme překážkovou dráhu. Nebo si zahrajeme vybíjenou. Také bych chtěla s družinou vyrábět. Třeba motýlky nebo z vylišovaných listů a papírových táčů podzimní sluníčka. Vybarvíme i omalovánku kostela. Budeme chodit hodně ven. Například na dětské a fotbalové hřiště. Tam si kluci zakopou s míčem a holky si mohou zahrát na honěnou. Dětem někdy pustím film, to když bude hodně dlouho škaredé počasí. Až bude pátek, tak dětem možná dovolím jít na počítač. A někdy také řeknu: „Děti, dnes k nám přijede zvláštní host, přijde spisovatelka.“ Ta nám řekne, jak se mají správně psát články. Někdy dětem řeknu, že pojedeme na družinový výlet do Galaxie Zlín za to, že jsou tak hodné. V naší družině bude také Družináček. Je to takový časopis, do kterého se píše, co jsme dělali: třeba soutěže nebo akce, aby si o tom mohli rodiče přečíst. Kdybych byla vychovatelka, tak bych se starala o děti, aby se cítily v mé družině hezky. Třeba, když dítě přijde a zeptá se, „Paní družináčko, můžu si dát svačinu?“ Odpovím, ať se v klidu nají a napije. Někteří kluci budou stavit ze SEVY, postaví velké auto a já je za to pochválím. Když budou odcházet děti domů, musí uklidit hračky na své místo. A kdyby si náhodou ublížily, musí si říct: „Promiň“.

Mně se v družině moc líbí. Teď, když jsem ještě dítě, všechno se od paní družináčky naučím. Máme super družinu!!

Moje vysněná učitelka

Sára Posadová

3. třída ZŠ Sedmikráska, Rožnov pod Radhoštěm

Moje vysněná učitelka je paní učitelka Lenka. Už od první třídy si velice rozumíme. Je velmi hodná a má smysl pro humor. Je zároveň laskavá a hravá, ale umí být i přísná. Moc ráda s ní zpívám, už jsme si zazpívali spoustu písní. Má také skvělé nápady. Většinou jdu do školy znuděně, ale paní učitelka Lenka umí vykouzlit zábavu všude. I v matice, a to jsem ji ráda neměla. Ale paní učitelka mi ukázala, jak na to a teď je to můj nejoblíbenější předmět. Skvěle cokoliv naučí, umí to pěkně vysvětlit tak, že to všichni pochopí. Jsem ráda, že si paní učitelka vybrala právě tohle povolání a může nás učit.

4. – 5. třída

Kdybych já byla učitelkou

Miriam Dřimalová

4. třída ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí

Otevřu dveře. Vejdu do třídy. Třída vstane a já přelétnu pohledem lavice. Dojdu ke svému stolu a řeknu:

„Dobrý den, dnes si napíšeme diktát.“

Ozve se šustění papíru a poté se na mě upře pohled dvaceti párů očí. Začínám diktovat:

„Bláznivá Brigita bere Benovi boty.

Cilka cedí cement cedníkem.

Dravý dravec drápl darebáka Dalibora.

Exotický Emil evidentně existoval.

Hrozný hasič Hugo hledal hlavu hlodavého hada, holící holohlavého hrocha.

Líný lev ladně lovil laskavé lososy.

Malá Markéta myla mýdlem maloměřický most.

Oválná opice Otylka omylem opila otakárka olšového.

Praštěný Pavel propíchl polštář protivného pana Pierrota.

Rezavá roura rozbila rýč ropuše.

Takový tučňák totiž tuze trápí tisíc tukanů.

Veledůležitá vosla Vilma vrátila vůz Volvo volovi Volodovi.

Žárlivá Žaneta žehlí župan.“

„Hotovo?“ zeptám se.

„Ano,“ ozve se jednohlasně ze třídy.

„Jak se vám líbil dnešní diktát?“

„Dost dobrý a dlouhý diktát!“

„Tak odevzdejte a...“

CRRRRRRRRRRRRRRRR...

CESTA ZA VELERYBEM

Anna Chrobáková

4. A ZŠ Integra, Vsetín

Huráááá! Zase škola! Bubla se do školy těšila vždy ze všech nejvíc.

Milovala svou paní učitelku, třídu a kurzy výtvarky, na které se každoročně přihlašovala. Jako obvykle vyrazila k sasankám klauna očkátého Jáši, který vždy obstará zábavu. Dnes to vypadalo, že si Jáša užil spoustu elektrošoků, což zaručilo jeho dobrou náladu. Cestou do školy se k nim ještě připojila beta bojovnice Eliška a dvojčata neonek Emil a Cyril. Těsně před školou však Cyril řekl:

„Hele, já to první hodinu nestihnu, omluvte mě úci, že jdu k lékaři. Tak já valím, čau!“

Tohle bylo divné. Cyril se obvykle od Emila ani nehnul. Ale starosti party se brzy rozplynuly, když jim paní učitelka představila novou žačku Anežku. Holky z V. C si ji hned zamluvily na prohlídku školy, jídelny a tak. Jenže Cyril se neukázal ani druhou hodinu, dokonce ani třetí a čtvrtou. Když zazvonilo na oběd, tak ho Bubla a její kamarádi vynechali a utíkali hledat Cyrila.

„Cyrile! Cyriléééé!“

„Tohle je marný,“ řekl nakonec Jáša. „Tohle na Cyrila vůbec neseď. Doma není, u doktora taky ne. Tak kde?“

„Doufám, že se mu nic nestalo,“ utěšovala Emila Eliška.

„Není jiná možnost,“ prohlásil Jáša. „Musíme jít hledat tam, kam vždy chtěl. A jsem si už jistý, že tam šel. Do oceánu.“

„Do oceánu?! To nemůže přežít!“ vykoktala Eliška. „A navíc – tak hloupý zas až Emil není...? Nemáme žádné důkazy!“

„Brzdi, Eli,“ zadržel mladou Betu Jáša. „Já jeden mám. Našel jsem ho ve své botě.“ A vytáhl kus řasy (na to píšeme my, ryby) a četl:

Bublo, Eliško, Emile a Jášo! Vydal jsem se do oceánu, na cestu, na kterou za mnou nesmíte. Jdu hledat učitele všech – veleryba mohutného. Snad mi poradí, jak vyléčit nemoc mé maminky. Možná na viděnou. Cyril

Po tomhle došla slova všem.

„No tak to ne, to ne. Jestli se chce ten blázen zabít, tak si neměl nacházet přátele. Parto, jdeme!“ odhodlaně vyplula Eliška.

A plulo se. Dostali se až k ventilátoru a tam, těsně za výstražnou řasou, hodil Jáša do ventilátoru kamínek. Ten přestal vibrovat a Emil se jím protáhl ven. Uvnitř přišel schválně o pár šupin, poté se zase vyškrábal zpátky za partou a po pár minutách se začaly dít věci. Vrrrrrrrrrrrr začala vibrovat část akvárika s ventilátorem a za chvíli křup! Akváriko ruplo. Téměř ve stejnou chvíli skočila do akvárika zelená lapka, po člověčím sítku, ryby byly přemístěny do kelímku a velký člověk je odnesl na záchod. Potom už nebylo vůbec těžké přeskočit z kelímku do záchodové mísy. Tam Eliška řekla, ať rybky dělají mrtvé a taky to zabralo. Za chvíli sem přišla malá člověčice a začala hrozně pištět. Přivolala tak tátu a ten rybičky spláchl. Padaly, padaly, padaly dlouho, dokud nedopadly na dno oceánu. Emil navrhl, že se bude chvíli hledat a za chvíli jsme opravdu našli stopu. Cyril totiž, když padal potrubím, se maličko škrábnul o ostrý kamínek a tak za sebou nechával snadno čitelnou stopu. Chvíli po ní rybky šly, až do místa, kde ji bylo trochu více. To už nemohly a tak Jáša rozhodl, že si zde odpočinou. Jenže to se ukázalo jako špatný tah. Eliška začala panikařit, že uviděla nějaký pohyb, za chvíli ho ale uviděl i Jáša a zanedlouho i Emil s Bublou. A pak najednou i oči. A hlavu. A za hlavou i ocas a otevřenou tlamu!

„Pryč!“ zakřičela Bubla. „To je žralok!“ „Ano! A vy jste moje svačina!“ zahřímal žralok. Každý se rozlítl na jinou stranou. Bubla pod kámen, Emil se zavrtil do písku a Jáša s Eliškou si našli úkryt v mušli.

„Kdepak jste? No tak! Strýček žralok vám neublíží!“ rozhlížel se predátor. „K čertu s nimi!“ žralok švihl ocasem, ale naneštěstí do mušle, kde skrývali Eliška a Jáša. Jáša uplaval, ale Eliška tak rychlá nebyla. V posledních vteřinách, když už se žralok napřahoval, však ucukla a rychlostí, jakou by od ní nikdo nečekal, páčila pryč. Žralok ještě chvíli hledal, ale pak to vzdal a odplaval.

„Hééj! Všichni v pohodě?“ začal halekat Emil.

„Ale jo,“ řekl Jáša. „Já taky OK,“ pokračovala Bubla. Ale Eliška měla trochu pochroumanou ploutvičku, a proto ji zbytek cesty pomáhali. A najednou narazili na obrovskou budovu - školu veleryba mohutného.

A v ní taky na Cyrila.

„Nazdááár! Konečně! Už jsem si myslel, že nepřijdete!“ volal nadšeně.

„Cože? My jsme se tady málem zabili a ty ...?“ horlila Eliška.

„V klídku, Eli, já vás znám moc dobře. Celé to s tou maminkou byla jenom záminka, abych vás sem dostal. Jinak byste sem samozřejmě nešli. Takhle riskovat vlastní život... Takhle akademie je vážně hustá. Veleryb je moc fajn chlapík, uvidíte, musíte se s ním poznat. A vy jste právě složili přijímací zkoušku do akademie! Sem nepřijmot jen tak někoho. Prokázali jste důvtip, sílu, odvahu a týmovou práci. Vítejte na akademii!“

A tak končí náš příběh o statečných rybičkách, které by pro kamaráda v nouzi udělali cokoli. Dokonce kvůli němu nastoupili i do školy. A to se mezi kamarády počítá!

Můj vysněný učitel

Šimon Šťastný

5. A ZŠ Integra, Vsetín

Ach jo...zase škola!!!

Prázdniny utekly tááák rychle.

Posadil jsem se na posteli...byl první školní den.

Letos budeme mít nového učitele. Jaký asi bude?

Naše bývalá paní učitelka je skvělá. Byla i přísná, když jsme si to zasloužili, ale je s ní vždycky legrace a má ty nejlepší nápady...bude mi moc chybět.

Udělal jsem ranní povinnosti a vydal se do školy.

Chodím pomalu, protože si cestu užívám a dívám se kolem sebe, co se děje.

A že se dnes dělo!

Pár metrů od školy parkovalo prapodivné auto. Něco mezi minibusem a vrtulníkem...mělo totiž malou vrtulku nahoře na střeše. Bylo to fakt podivné. Vevnitř seděl stejně divný chlap. Měl na hlavě zvláštní helmu a na očích, jakoby velké plavecké brýle.

Raději jsem se rychle vydal, směrem ke škole.

Ve třídě byl rachot, všichni se vítali po prázdninách a zážitky povídali jeden, přes druhého.

Najednou rachot ustal.

Podíval jsem se kde dveřím a jak se říká, spadla mi brada.

Do třídy vcházel ten podivný chlap!

„Dobrý den děti, jmenuji se Honza Kmenský a jsem váš nový učitel.“

Všichni na něj zvědavě zírali. Sice, už na sobě neměl tu divnou helmu a brýle, ale i tak, byl něčím zvláštní.

„Jsem rád, že vás všechny poznávám a abychom se poznali ještě líp, připravil jsem si pro vás malý výlet po okolí. Všechny vás zvu do malého poznávacího Prskoletu.“

Ano, byl to ten minibus s vrtulkou a my jsme do něj zvědavě nastoupili.

Pan učitel si nasadil helmu a plavecké brýle, rozjel se po ulici...a najednou...začali jsme stoupat...letěli jsme.

Všichni byli tak překvapeni, že nikdo, ani neječel hrůzou.

Pod námi se zmenšovala škola a zahrada, na které se připravoval uvítací ceremoniál.

My jsme zamířili směrem k okolním kopcům.

„Všimněte si, co je pod námi za stromy...A kdo ví, co v tomto lese žije za zvířata? A víte, jak se jmenuje tento potok?...A co je toto za pohoří?“

A ještě spoustu dalších otázek z různých předmětů, nám nový pan učitel dával a my jsme na ně s nadšením odpovídali.

Ani nevím, jak dlouho jsme takhle poletovali, ale můžu říct, že tak zajímavou výuku jsem ještě nezažil.

Byla to fakt škola hrou, určitě z toho nic nezapomenu.

Pomalu jsme se vraceli ke škole.

Hladce jsme přistáli a rovnou jsme šli na právě začínající, uvítací ceremoniál.

Celé odpoledne bylo úžasné.

Všem nám bylo jasné, že tento školní rok, bude jedno velké dobrodružství.

Najednou začalo zvonit...co je to za zvonění???
„Šimone, vstávej, dobré ránečko, na stole máš snídani...“
Mami???...Co???...Jsem doma???
Ach jo...zase škola!!!
Prázdniny utekly tááák rychle.

6. – 7. třída

KAUZA ŠUPLÍČEK

Metoděj Chrobák
7. A ZŠ Integra, Vsetín

„Kdy už začne škola?“ zeptal se Fléj. „Nepíšeme test?“

„Ale houby. Síňa nic neříkal,“ ozve se z rohu klece mladá Zorka.

„Ty taky všechno víš, co?“ zlobí se Fléj, ale to už se ozve skřípění kol na linoleu před klecí a driftem tam zastaví známé růžové auto. Morčata se jedno přes druhé cpou ven z klece a nasedají na korbu auta. Vepředu sedí dva igráčci, jeden řídí a druhý naviguje. Pro některá morčata se ale nenajde místo na korbě. Zorka, Fléj, Puntinger a Drdol ji úplně ucpali, a tak ostatní žáci ZŠ Kucatý řád museli naskočit na valník traktoru, který přijel v těsném závěsu za autem. Nenechte se zmýlit, traktor dokáže držet s růžovou károu stejnou rychlost. A tak se malý konvoj mohl vydat na cestu do školy. Mladí žáci vystrkovali hlavy z korby a valníku a koukali se na velké předměty kolem. Věděli, že právě přešli práh do dětského pokoje obřích lidí, kteří tu s nimi žili. Projížděli pod velkou knihovnou, kde mají lidi své učené knihy a za chvíli se už objevil velký zelený trávník, na kterém měli zakázáno se pást. Lidi mu říkali KOBEREC. No co je to za jméno?

Ale už zahruli za poslední lem trávníku a vjeli na vyučovací plácek. Ležel za zeleným trávníkem a bylo to místo, kde se tradičně vyučovalo. Vedle plácku stál obří stůl s židlí. Na place byly rozestavěné lavice, tvořily je různě velké krabice a krabičky kopírující velikost morčat. Za velkou krabicí od bot se rozvaloval na své učitelské židli Síňa, morčecí učitel. U lavic zavládl rozruch, když všech sedm žáků se začalo o překot hnát ke svým místům. Síňa ale vřavu rychle utišil zvednutím hlavy.

Všichni ho natolik respektovali, že už ani nehvízdli. Síňa byl jejich učitel už od prvního ročníku. V Základní škole Kucatý řád moc učitelů nebylo. Síňa učil většinu předmětů, jen výuka šplhu patřila králici Elišce. Ředitelé školy náleželi k zakladatelům Kucatého řádu, jednalo se o lidi. Podle morčat by ředitelem školy měl být dávno Síňa, jelikož učil ze všech nejvíc a patřily mu největší zásluhy na vzdělanosti žáků. Co se týkalo jeho osoby, řadil se k hodným, láskyplným, téměř otcovským učitelům. S žáky vycházel dobře, každé ráno si s nimi před vyučováním povídal a vybudoval si s nimi velmi dobré vztahy. Jenže mohl dělat sebehodnějšího a stejně vždycky nějaký žák zazlobil. Stejně jako u lidí, i u morčat to je stejné: vždycky se najde někdo, kdo si v hodině musí ulevit od učení a tak začne vyrušovat. Jenže proti tomu se Síňa velmi dobře vymezil. Jakmile se někdo o něco pokusil, Síňa se s ním nemazlil. Najednou se z něj stal přísný, pomstychtivý, neohrožený učitel, který se na žáka vrhl s takovou silou, že srazil žáka na zem a začal mu hlavou a zuby uštěďřovat rány a kousance. Říkalo se tomu ťafkování. Žáci se vždy vyděsili natolik, že několik dní poté sekali dobrotu. Ale Síňa se zlobil stejně jen ten den, kdy se rozčílil. Dělal to schválně, jelikož se mu tato metoda vyplatila u mnoha

generací morčat. Když se to srovná s lidskými učiteli, může to vypadat poněkud drasticky, ale ruku na srdce – někdy by i člověčí žáci potřebovali dostat pořádnou táfku.

„Tak začneme, lodyhy moje. Dnes máte mít první hodinu politiku, po ní šplh. Jelikož venku zuří právě sněhová kalamita, sněží a mrzne, až praští, paní učitelka Eliška má zpoždění a nemůže se dostat ven ze zasněžené králíkárně. Už jsme ji ale poslali speciální jednotku vybavenou teplými svetříčky, takže dorazí na třetí hodinu. Není se čeho obávat. Jen vás budu mít první dvě hodiny já. A když už jsme u toho, začneme řádovědou.“

A začal výklad. Síňa sáhodlouze vyprávěl o tom, co zažili morčecí předkové a protože se už dávno dobrali v čase k legendární trojici Puňta, Flíček, Drdůlek, začali probírat dějiny Kucatého řádu z té doby. Múcatům se jako obvykle zdálo, že když popisoval příchod morčat k bájně trojici, někdo tam chybí. Ze samotné části výkladu se to nedalo poznat, ale celek skřípal a nedával smysl. Někdo tam prostě chyběl. Kdysi se snažili Síňi zeptat, jestli v řádovědě nějaký předek nechybí, ale on je stroze odbyl a změnil téma. Síňa byl tak trochu záhadou, neznali prostě jeho minulost.

Síňa se zabýval vždy jen přítomností.

Teď zrovna vedl debatu s mladou Zorkou, když tu se Drdolovi zachtělo trochu protáhnout svaly. Sesedl z lavice, zadek ale nechal na židli. Zatím si toho Síňa nevšiml. Drdol proto vykoukl za roh lavice. Síňa byl stále zaneprázdněn Zorkou. Fléj to všechno viděl a teď o to víc Drdola se zaujetím pozoroval. Co si o sobě myslí? Že ho Síňa nenačape? Zprvu to tak vydalo, ale Síňa pouze šálil smysly. Ve skutečnosti jedno jeho oko bylo zaměřené na Drdola, který se právě plížil k sousední lavici, za kterou seděl Puntinger. Ten o něm už taky věděl a tiše – jen kýváním hlavy – ho povzbuzoval. Byli to nerozluční kamarádi. Jenže kamarádství nekamarádství, Síňovi hodinu rušit nebudou. Stále ještě nezakročil, ale začal se na jedno oko bát, aby bylo věrohodné, že o ničem neví. Zrovna když se Drdol chystal zalézt pod Puntingera a chtěl si s ním začít povídat, Síňa začal na oko obcházet kolem lavic a kontrolovat zápisky žáků. K Puntingerově lavici však nedošel. Kde je? divil se Puntinger. Mě nezkontroluje?

Drdol vykoukl zpod Puntingerovy lavice a zjistil, že Síňa je vážně pryč. Supr! Ani si mě nevšiml! To se mi to povedlo! Fléj pobaveně sledoval, jak se Síňa plíží přitisknutý k zemi k oběma neposlušným žákům. Znenadání rychle vystartoval, tvrdým kousancem dal táfku Drdolovi, ten vykvíkl, vrazil do Puntingera, který se jen stěží udržel na židli. Co to? udiveně vykřikl, když se Síňa vztyčil nad Drdolem, kousl do něho a zaměřil obě oči na Puntingera. Drdol přitiskl hlavu k zemi, zatnul svaly a vyděšený k smrti čekal, co přijde. Síňa se však zaobíral Puntingerem, který právě slítl ze židle a bokem (nejcitlivějším místem) dopadl na zem. Ostatní žáci je se smíchem pozorovali vědomi si toho, že jim to patří a je to dobré pro všechny přítomné. Síňova táfka nahнала Puntingerovi takový strach, že začal sprintovat k velkému stolu. Dostal smyk, začal se točit po linoleu a řítit se nekontrolovaně k šuplíkům. Síňa za ním běžel, uštědřoval mu táfky, jenže Punťta to pořád nechtěl pochopit a myslel si, že mu hrozí nebezpečí. Znovu bokem narazil, tentokrát do skříňky s šuplíky, podklouzl na hladké podlaze, srazil Síňu a s vypětím posledních sil skočil do mezery mezi skříňkou a stolem.

Síňa se vrátil k žákům a hned začal zařizovat, co bylo nutné. Ve stručnosti všem vysvětlil, že Puňta zalezl do strašně nebezpečného místa, že se v těch končinách může zaseknout a že tam navíc sídlí Duch. Jelikož Puntinger byl ještě malý plodák, bylo velmi nebezpečné, aby zůstával za skříňí delší dobu. Síňa dal žákům přestávku a sám nasedl do auta a odjel k nejbližší igráčkovské centrále, odkud

mohl zavolat posily. Drdol, stále ještě vyděšený, neschopný slova, jen ležel u lavice a občas kníkl. Zorka s Fléjem do něho začali mydlit: „Co sis o sobě myslíš? Že si tě Síňa nevšimne? Teď máme problémy všichni! Co když se Puntingerovi něco stane!“

„Já to tak nemyslel,“ nesměle zakoktal Drdol. „Však jsem nic nebezpečného neudělal.“ „Podle pravdy, tohle zkusil jednou každý z nás“, ozval se na Drdolu obranu Fléj.

Ostatní morčata nevěděla, co se děje a tak si začala na plácku před lavicemi hrát. Zorka a Fléj pochodovali řadou lavic a mimoděk se dostali k Síňově katedře. Začali obdivovat její velikost a Zorka se přiznala, že by také na ní chtěla jednou sedět a učit. Fléj si všiml, že na zemi leží pár papírů, které Síňa ve spěchu shodil. Co když jsou to předepsané testy? Mohli by se připravit daleko dopředu! Rychle shrábl dva a odešel ke své lavici. Zorka si šla hrát s ostatními a on získal čas k prostudování papírů. První byla jen nudná zpráva o tom, jak se před týdnem zranilo jedno morče ve výuce sebeobrany. Ale druhý papír byl seznam toho, co má Síňa udělat. A byl to aktuální seznam. Když ho tak projížděl, viděl, že na konci stojí úkol udělat pořádný zápis o Zorce. Zorka? Copak něco provedla? Proč by o ní měl psát? podivil se Fléj. Každopádně tomu musí přijít na kloub. Když tam teď Síňa není, může se podívat za katedru. Šel však bez Zorky. Pokud něco provedla, nechtěl jí to připomínat. Na katedře byla úhledně srovnaná hromádka lejster. Ta ho však nezajímala. Za katedrou si všiml nenápadného šuplíčku. V něm měl Síňa asi svoje tajnosti. Šuplík upoutal jeho veškerou pozornost.

„Tohle bys asi neměl“, ozvala se za ním Zorka. Fléj přitiskl hlavu k zemi a zatnul svaly podobně jako Drdol. To morčata dělají, když očekávají výprask. Zorka vyprskla smíchy. „Hele, jsem to jenom já, ale stejně tak dobře tě tady mohl načapat Síňa.“ „Ty, Zorko, na něco jsem asi přišel,“ svěřil se Fléj. Zorce to najednou připadalo celé divné. „Co to do tebe vjelo? Chceš prohledávat Síňův šuplíček tajností?“ „Vážně tam má tajnosti? Tak to je super. Musíme se tam podívat. Třeba najdeme klíč k tomu, proč je tak tajemný.“ „Důvěrně mně ten šuplíček ukázal a já ti nehodlám dovolit, abys ho vyraboval!“

Fléj ale na nic nečekal, prudkým silným trhnutím otevřel šuplík a dostal ránu knihou. „Jau, Zoro!“ „To nebyla já! Něco na tebe spadlo!“ Fléj otevřel knihu, kterou dostal po hlavě, a první stránka byla krasopisně nadepsána MŮJ DENÍK. Pod tím malým písmem Síňův podpis.

Ani Zorce to nedalo a spolu s Fléjem se vrhla do čtení. Jak tak četli stránku za stránkou, v očích jim svítalo čím dál tím větší poznání. Ten deník byl vedený od té doby, co byl Síňa tak starý jako oni. Jak byl maličký a jak se bál ostatních morčat. Postupně ale bylo na deníku znát, jak Síňa duševně rostl, z malého neduživého samčáka se začal klubat morálně ztepilý samec, který se postupně propracoval do čela smečky. A na jedné straně deníku to konečně bylo: dnes jsem se stal vůdcem smečky. Dál už to šlo hladce. Síňa popisoval své pocity z prvních kontaktů se samicemi, i to, jak byl pyšný, když vyvedl první děti Kucatého řádu. Popisoval i to, jak se mu potomci množili a někteří umírali, odcházeli k jiným lidem a někteří zůstali. Jak se dostávali ke konci deníku, bylo tam čím dál častěji zmiňováno, jak je Síňa hrdý na to, že jeho potomci tvoří většinu morčat Kucatého řádu. Poslední zápis byl nedokončený. Byl sice nadepsaný krasopisným písmem, ale nedodělaný. Jmenoval se: ZORKA. Jenže to nebyla Fléjova kamarádka, nýbrž nejstarší a nejplodnější samice Kucatého řádu, Fléjova matka. Fléj to nedokázal pochopit, ale Zorka chápavě přikyvovala hlavou. „To je jasné, že když byl Síňa takto slavný, nechtěl, abychom o tom věděli. Vždyť to byl samec, který založil moderní dějiny Kucatého řádu. My všichni jsme jeho potomci!“

„Ano, to jste.“ ozvalo se za oběma morčaty. Obrátili se a s nesčetnou hrůzou v očích pohlédla na ... Síňu!

„Jak dlouho už tam stojíš?“ vyhrkl zmatený Fléj.

„To není důležité. Spíš to, že jste odhalili moje tajemství,“ kýval hlavou Síňa. „Ťafku vám ale nedám, jelikož to bylo dopředu nalíčené. Chtěl jsem, abyste můj deník našli a věděl jsem, že nikdo není tak chápavý a zvědavý jako vy. Teď to můžete povědět ostatním. Věřím, že vy to uděláte dobře,“ pravil úlevně.

„Ale Síňo, proč jsi nám to neřekl dřív? Všem!Ty!“

„Nechtěl jsem, abyste ke mně vzhlíželi proto, že jsem vůdce smečky a otec všech. To není žádná zásluha. Chtěl jsem, abyste si mě vážili proto, že jsem vás něco naučil.“

A tak se Síňovo tajemství dozvěděli všichni žáci. Počáteční rozpaky vystřídalo nadšení. Mimo jiné také proto, že tou dobou byl už Puntinger speciální zásahovou jednotkou vyproštěn (byť s trochu pocuchanými nervy a srstí). Škola ale mohla pokračovat dál a pro všechny žáky to byl jedinečný, historický den, který se zapsal do řádovědy výrazným písmem.

Vysvětlivky:

Kucatý řád – sdružení morčat

múcata – morčata

plodák – nezkušené mládě

lodyha – plodák

igráček – plastový panáček

ťafkování – výchovné hryzance (nesmí bolet)

řádověda – nauka o dějinách řádu (něco jako vlastivěda)

samcák – slangové označení samce

Můj ideální den ve škole

Anna Melichaříková

6. A ZŠ Zubří

Když už konečně podruhé vyletím, letím přes krásná města, která obklopují naše rodinné sídlo, přes devatero hor a devatero řek. Tam se nachází hrad, kde probíhá naše výuka – nevýuka.

To místo se nazývá hrad Zubrštejn. Jeho okolí je nádherné. Máme zde rozlehlé sportovní hřiště, kde můžeme trávit volné chvíle i po výuce.

Jakmile přiletím na náš hrad, zaparkuji koště do přilehlé garáže. Jdu se přezout a podívat, jaký máme dnes rozvrh hodin. Super. Dnes máme výuku – nevýuku na téma zábava a máme osm hodin.

Začíná první hodina. Je to hodina Správné mluvy s princem Bajajou. Dnes se učíme nové slabiky Ba – ja – ja. Když princ Bajaja vejde do třídy, všichni se zděsíme, co má na sobě. Dnes se místo svého obvyklého oblečení oblékl do masky klauna. Všichni se smějeme. Tak začíná učení. Po chvíli to všichni zvládneme, slabiky ba – ja – ja jsou opravdu lehké. Zvoní! Princ Bajaja se s námi loučí a přeje nám hodně štěstí v dalším pohádkovém studiu.

Po přestávce, která byla velice krátká, máme druhou hodinu Počítání oveček.

Když do třídy vejde vlk, všichni se zděsíme a bojíme se, že nás všechny sežere. Máme štěstí, vlk je velice hodný a trpělivě nás učí počítat do sta. „Devadesát devět, sto!“ Výborně, už to zvládneme. Konečně zvoní!

Máme velkou hodinovou přestávku. Tu mám nejraději. Dnes budeme mít závody v letu na koštěti kolem hradu. Závodíme na čas. Je u toho velká legrace, skončila jsem na třetím místě. První je Leoš a druhá je Věrka. Já jsem Hrad obletěla za 56 sekund. Je to můj rekord a jsem ráda, že jsem se umístila na stupních vítězů.

A je po přestávce. Začíná třetí hodina Krasomalby. Učí nás ji ježibaba, stará, škaredá a někdy je i zlá. Nikdo ji nemá rád. Dnes malujeme hrad Zubrštejn. Co se to s ní dnes stalo? Dnes je ježibaba milá a hodná, usmívá se na nás a dokonce dostaneme všichni jedničku. Tak to teda nechápu, že by nějaké kouzlo? Bylo to fajn, snad už taková zůstane.

Po hodině Krasomalby začíná další předmět. Je to hodina Dějepravy. Učí nás ji hodný Děd Vševěd. Můžeme mu říkat dědečku. Dnes nám popisuje pravěk, dobu kamennou, železnou a bronzovou. „Jak ten umí zaujmout svým vyprávěním,“ říkám Věrce. To je fajn učitel. Máme ho všichni moc rádi. Škoda, že už zvoní.

Pátá hodina. Místopis s učitelem Hloupým Honzou. Dnes se učíme severní a jižní šířku a západní a východní délku. To je otrava, nikdo to nechápeme. A píšeme malý testík, to dopadne asi špatně. Pochopil to našťastí Jenda a o přestávce nám to všem vysvětlil. Tak snad si to v další hodině opravím. Oběd. Jupííí! Tak co nám dnes asi uvařili? Dnes máme oběd o čtyřech chodech. Jako předkrm opečený toust s kaviárem. Tak to mi moc nechutnalo. Polévka je dýňová s krutonky, to bylo výborné. Jako hlavní chod nám připravili žabí stehýnka a zeleninové hranolky. Dezert je nejlepší, lívanečky s ovocným přelivem z malin a ostružin se šlehačkou. Po obědě můžeme ještě relaxovat v hudební místnosti. Je to nejlepší část dne. Člověk jen leží, poslouchá oblíbenou muziku nebo si čte nebo jen tak nic nedělá. Ale i to nicnedělání musí jednou skončit.

Odcházíme na další, už šestou hodinu. Máme Prostocvik. Učí nás dva panáčci Křemílek a Vochoomůrka. Dnes nás učí svůj taneček Vstávej, semínko, holala, bude z tebe fiala. Celý taneček je legrační a ještě u toho naši páni učitelé dělají srandovní obličej. Smějeme se, až se za břicha popadáme. Škoda, že zvoní.

Sedmá hodina. To nesnáším, nastává hodina Makačenka. Učí nás Popelka. Pořád jen uklízíme, zametáme, žehlíme, vytíráme, pereme. Proč se to vlastně musíme učit? Máme přece služebnictvo. Už asi chápu proč. Vše se nám může v životě hodit, jak říká moje maminka.

Tak tuto hodinu přetrpím!

A je to tady. Poslední osmá hodina. Zpívánky s Hejkalem. Pan učitel nás učí písničku Vysoký jalovec. Nejdříve jsme si přečetli noty, naučili jsme se slova. Hejkal nám rozdál hudební nástroje a vše jsme to spojili dohromady i se zpěvem. Vyšlo to celkem pěkně. Nemuseli jsme se jako třída vůbec stydět za výsledek, vše znělo jako sbor. Prostě nádhera. Pan učitel Hejkal nás chválil a měl velkou radost, jak jsme šikovní.

A je to tady. Naposledy zvoní a dnešní den výuky – nevýuky končí. Ještě se rozloučím se spolužáky a letím startovat koště. Teď už nezapomenu dát tam aku baterii. Nasedám a letím zase domů přes devatero hor a devatero řek.

Crrrr, zvoní mi budík??? Už zase?? Co se to děje? To je zase ráno? Ano je, ale bohužel to skutečné. Je 6:20 a mně zvoní reálný budík. Je to skutečnost, a tak vstávám do školy.

Tak tohle byl jen sen? Ano, byl a krásný. Tak takto bych si představovala ideální den ve škole.

Je sedm hodin a já vycházím do školy, zdravím se s kamarády a společně jdeme do školy. Té normální, skutečné. Celkem se i těším, i když neletím na koštěti a jdu pěšky. Vlastně je to takto fajn.

Tak co mě dnes asi ve škole v Zubří čeká? Máme osm hodin...

Kdybych já byla učitelka

Lucie Pěchová

7. C ZŠ 5. května, Rožnov pod Radhoštěm

Vcházím do třídy plné tichých žáků. Dívám se na jejich vyděšené tváře, protože už vidí, že mám v ruce dvoustránkovou písemnou práci. Je plná obtížných matematických úloh, které vypočítají jen ti

nejchytřejší a ti, kteří se neučili, pohoří hned na prvním příkladu. Spokojeně si sednu za katedru a během jejich patnáctiminutového snažení si vychutnávám ranní čaj a přemýšlím, čím je budu mučit dnes. „Zlomky!“ pronesu škodolibě a s ďábelským úsměvem čekám, než si vytáhnou sešity. Na tabuli nahodím pár rovnic, které nikdy neviděli a neslyšeli, a na výpočet vyvolám Dvořáka, protože jsem ho stejně nikdy neměla ráda. „Za pět!“ zakřičím přísným hlasem, než by mohl cokoliv říct. „A vy ostatní, co koukáte?! Proč nepíšete?! Pište!“ Kouknu se na hodinky, je teprve 8:27 a ti otrapové se už potí. Pohled mi padne na Dvořáka, který se od tabule snaží nenápadně odplížit. „No běž a nezavazej!“ vyprsknu na něj ještě a s potěšením sleduji, jak se jeho oči zalévají slzami. Vydařená hodina, pomyslím si, zatím co jde po chodbě slyšet školní zvonění doprovázené hlasitými kroky utíkajících žáků. Já si vykračuji lehce a pyšně jako Ivan z Mrazíka a s neskrývanou radostí sleduji, jak mi všichni kolem uhýbají z cesty. Pověst nejhorší učitelky na škole mám právem zaslouženou. V kabinetu se setkám s kolegyní, která je na odchodu. Stejně jako každé pondělní ráno jí nezapomenu osolit kávu svou extra slanou mořskou solí, kterou si syslím speciálně pro tuto chvíli. Chudák stará ženská! Stále ještě podezřívá paní uklízečku z toho, že jí hrnky špatně myje. Během krátké desetiminutové přestávky si jen tak tak stihnu nachystat věci na další hodinu, ale nakonec to stejně jako každý den dokážu na minutu přesně. Žáci sedí stejně vystrašeně jako předchozí hodinu. Místo písemek totiž nesu v podpaží elektrickou kouli. „Dvořáku, víš, co čeká žáka, když nevypočítá příklad v mém oblíbeném předmětu?“ Nechám mu pár vteřin na rozmyšlenou a když se nevyjádří, odpovím za něj: „Předvedeš nám názornou ukázkou.“ A zapojím přístroj do zásuvky. Z koule se ozve rána a já se zděšeně probudím ve vlastní posteli. Kdybych já byla učitelka, pomyslím si, asi by mě zavřeli!

8. – 9. třída

13. 3. 2004

Milý Gustaffsone,

Timea Orságová

9. třída ZŠ Nový Hrozenkov

připadá mi, že to je minimálně nějakých sto let, co jsem od Tebe naposledy dostal dopis. Vlastně jako by uběhlo tisíce let od chvíle, kdy jsem tě naposled viděl. Teď, pokud mě omluvíš, si sednu do mého oblíbeného křesla, začtu se do Tvého dopisu, budu uzobávat z bábovky, kterou právě upekla Katka a následně Ti povím mé názory a odpovědi.

Ó ano, vzpomínám si na svá školní léta. Ve škole jsem si našel celoživotní přátele a přes školu jsem se vlastně dostal i k Tobě. Když se to vezme kolem a kolem, škola byla, vlastně skoro dvacet let, mým druhým domovem. Ano, začátky v tomto domově byly většinou podivné a trochu trapné, svým způsobem však připomínaly začátek velkého a úžasného dobrodružství.

Jistě, i ve škole nejvíc záleží na lidech, na tom jestli soudí podle vzhledu, jestli jdou jen po výsledcích, nebo třeba jestli jsou ochotni dávat druhé šance. Jsem ochoten tvrdit, že moji spolužáci se ke mně chovávali mile a skoro až starostlivě. Dodnes obdivuji jejich trpělivost a nadhled, se kterými překonávali nejen mé vtípky ale i občasné výbuchy vzteku. Jako by se v ty chvíle zhmotňovali do postav masivních lvů, které přece nemůže ohrozit jen tak nějaké lvíče, i když se zlobí sebevíc.

Naopak učitelé mé vtípky většinou nesli těžce. Uznávám, byl jsem vlastně šíleně drzý a otravný, naštěstí jsem ale dokázal rozeznat, kdy se pomyslný pohár trpělivosti daného učitele začíná plnit až příliš. Všechny jsem vlastně respektoval jen proto, že jsou to učitelé a můžou si na mě stěžovat. Když si jich bude stěžovat dost, můžou mě vyloučit, což jsem přece jen nechtěl. Ano, vím, teď bys pravděpodobně začal namítat, že je přece nemůžu nenávidět všechny. Pozor! Já neříkám, že je nenávidím, mimo školu to můžou být velice příjemní lidé, jen předměty, co učili, popřípadě to, jak je učili, mi prostě nesedly.

Přece jen tu byl jeden učitel, který mě napoprvé ohromil a já nad ním nepřestával žasnout. Jakby si u třídy, která byla pověstná tím, že nemá žádného učitele ráda a že nikdy nedává pozor, dokázal vybudovat právě ten respekt, co ostatním tolik chyběl. Nevím, čím to bylo. Ani nevypadal, že by se o to snažil. Jeho učivo bylo velice složité a on nám netvrdil, že není. Jako by z něho vyzařovala čirá upřímnost a snad i starost pokaždé, když nám sděloval, že to, co nás učí, je sice těžká, avšak pro naše následující životy velice důležitá věc. Naše třída se na jeho hodiny těšila, a to už je co říct. Přesto bych Ti ještě měl povědět, že i když u nás byl jako jediný učitel oblíbený, nezneužíval toho.

Tolik o dobách, kdy jsem byl ještě i já školou povinný. Jsem rád, že i Ty sis tuto dobu patřičně užil, i když možná jiným způsobem.

Málem bych zapomněl. Kateřina se má výborně. Když si uvědomila, že skončila zima, čile vyskočila a začala prášit koberce, čistit okna a prát záclony. Však už ji z mého vyprávění znáš. Čilá jako včelka. I já se mám dobře. Konečně mě přestaly pobolívat klouby a už se těším na dlouhé procházky kolem našeho jezera.

Nevím, proč se můj poslední dopis o tolik opozdil. Pravděpodobně se někde, jak říkáš, „zatoulal“. No, nezbyvá než doufat, že tento projde přímou cestou, bez odboček, které by ho lákaly k procházkám.

Těším se na Tvůj příští dopis.

Samuel Svoboda

Umění učit

Klára Pečivová

4. A8 Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

Kdysi o Vánocích, asi ve čtvrté třídě, jsem poprvé zatoužila být učitelkou. Přiznávám, možná ne úplně poprvé. Už dřív jsem si párkrát uvědomila, že učit by se mi líbilo. Ale byly to chvilkové myšlenky, vydržely sotva pár dní, a proto jim nevěnuji příliš pozornosti. Tehdy o Vánocích to bylo jiné. Mohli jsme si vyzkoušet, jaké to je. Na jednu hodinu. Po dvojicích si vytvořit vlastní program nebo jet podle učebnice, cokoli budeme chtít. A my do toho šli.

Náš prvotřídní plán spočíval v pytlíku bonbonů omotaného obrovským množstvím balicího papíru a čtyřiceti otázkách. Když spolužáci zodpověděli správně, strhli jednu vrstvu, když ne, poslali tu pestrobarevnou kouli dál. Byla to zábava, ale někteří se přesto pohrdavě šklebili a přehlíželi naši snahu udělat to, co nejlepší. Z celé situace jsem měla rozporuplné pocity, které jsem si nedokázala vysvětlit, ale teď vím, že mi došly dvě zásadní věci. Učit mě baví, ale protože naše třída nebyla jiná než třídy ostatní, lidi tam byli v závěru stejní jako všude jinde, vždycky by se našel někdo, koho by nezajímalo, co mu říkám, ani jak moc se snažím.

Když na chvíli odsunu tuto vánoční zkušenost stranou, musím říct, že učit je zvláštní způsob vyjádření. Nejenže o nás vypovídá předmět, jenž jsme si vybrali, ale taky to, jak ho pošleme dál. Mohla bych před nimi stát, vykládat a fascinaci nebo úžas přenést na ně, aniž by si mysleli, že jsem blázen? Být učitelem musí být jistým způsobem umění. V průběhu se rozvíjíme, tedy, pokud chceme. Můžeme si vyjezdit koleje a ty pak dokola a dokola objíždět, ale je tu mnohem víc možností. Učitel poznává lidi. Třeba ze slohových prací? Když se píše úvaha, je jedno téma, a tolik různých odpovědí na otázku. Kdybych byla učitelkou snažila bych se probudit zájem. Také bych si vytáhla svůj seznam z dětství, který si, jen pro případ, že bych se doopravdy učitelkou stala, vedu. Jsou na něm zaznamenány všechny věci, jež bych na jejich místě změnila. Například: předmětů je spousta, ne jeden, a protože

naše mysl nemá nekonečnou kapacitu, nejde se všemu věnovat na sto procent.

Robert Fulghum ve své povídce Učení s ohněm! řekl:

Vynikajícím učitelům je jasné toto:

Žáci či studenti z vás ani na okamžik nespouštějí oči. Při formálním vyučování, samozřejmě, ale taky při úplně obyčejných věcech. Někdy neposlouchají, co jim říkáte, ale vždycky sledují vaše činy a kroky. Protože se vám chtějí podobat.

Popravdě ta situace tehdy o Vánocích mě trochu vyděsila. Přesto bych se snažila být vynikající učitelkou a zároveň dobrým člověkem, aby neudělali špatně, kdyby se mi snad v něčem chtěli podobat.

Pečivová Klára

4.A8 Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

Ideální den ve škole

Eliška Randusová

9. A ZŠ Zubří

Snažíme se přijít na výsledek v plusu, ale co kdyby tomu tak nebylo? Kdyby všechny naše problémy zmizely? Bylo by to dobře?

Jednou ráno jsem se probudila s šíleným leknutím, neslyšela jsem budík. „To bude určitě už devět hodin, zaspala jsem!“ zaznělo v mé hlavě. Rychle jsem se podívala na hodiny, bylo 6.32, nestává se mi, že bych vstala před budíkem, ale byla jsem ráda. Mám ráda ten pocit, když je ještě čas a nemusím pospíchat. Chvíli jsem se ještě převalovala v posteli a přemýšlela, věděla jsem, že dnešek bude něčím zvláštní. Dnešek bude perfektní.

První hodinu jsme i přesto psali z matiky, nepřipravená jsem tam dopisovala výsledky, u kterých jsem si nebyla jistá, zda jsou správně. Po hodině jsem odběhla na toaletu, kde jsem se sebe litovala a byla na sebe naštvaná, že jsem se na test nepřipravila. Mohla jsem odjet domů na kouzelném jednorozci, a nespravilo by mi to náladu. Myslela jsem na naši školu, na všechny ty nesnáze, na ublížené žáky a učitele, hádky v naší třídě... Tak buď jsme všichni slepí, nebo je bolest neviditelná.

Chvíli jsem ještě přemýšlela a v hlavě mi zazněla otázka: „V jaké dimenzi nejsou problémy?“ Vtom se mi zamotala hlava a spadla jsem na zem...

Vzbudila jsem se na stejném místě, ale když jsem otevřela dveře na chodbu, vypadalo to tam jinak.

Učitelé a žáci kolem mě rozdávali úsměvy, všechno bylo modernější a nenašla jsem ani jednu rozbitou či poškozenou věc, všichni dodržovali pravidla a podřizovali se.

Další hodinu jsem si sedla za kamarádkou a zeptala jsem se jí ze zvědavosti, zda má domácí úkol. Její odpověď mě trochu zaskočila, řekla: „Co je to za hloupou otázku?! Nechci způsobovat problémy.“

Nejdříve jsem si myslela, že si dělá legraci, ale ona to brala s naprostou vážností. Radši jsem do ní už nerýpala, abych se vyhnula hádce.

O přestávce jsem procházela chodbu, měli jsme delší přestávky, byl tam otevřený bufet, mohli jsme chodit o přestávce ven si něco zahrát nebo do herny, či tělocvičny.

Chtěla jsem jít ven, ale ostatní seděli překvapivě ve svých lavicích, nepovedlo se mi je ani přemluvit jít si zahrát ping pong. Nejspíš byli už všichni znudění tím, že se tu vlastně nic neděje.

Tak mi to docvaklo! Tento svět má přeci jen jeden velký problém. Dokonalost. Uvědomila jsem si, že bych ten náš svět neměla odsuzovat, vždyť to tam není tak strašné a všechno má přeci dvě stránky.

Pak jsem už jen slyšela zvonění „crr crr“, vzbudil mě budík.

Kdybych měla popsat svůj ideální den ve škole jako malá, napsala bych bezchybný den bez problému. Ale za tu dobu, co jsem vyrostla, jsem zjistila, že takový neexistuje. A přeci jen, kdyby nebyly problémy ve škole, neuměli bychom je řešit. I tomu jedničkáři, který vypadá jako dokonalý, se taky občas nějaký problém přihodí.

Poezie

1. – 3. třída

Nejlepší učitelka

Karolína Fialová
3. B ZŠ Luh, Vsetín

Naše učitelka Ema
ani jednu chybu nemá

Tobě se to sice nezdá
pro nás je to z nebe hvězda

Učí nás jen tělocvik
škoda, že ne ještě víc

A když za ní běžíme
nikdy jí nestačíme

Učí nás i přemety
přísahám na dvě boty

Hygiena je jí fuk
to potvrdí každý kluk

O přestávkách štěkává
a za kočkou běhává

Překvapí nás každou Istí

naše učitelka psí

Škola pro zvířátka

Alžběta Juříčková

3. třída ZŠ Vidče

Nikdo mi nechce uvěřit
že zvířátka školu svou můžou mít

Tam uprostřed lesa u dubku
zvířátka mají svou chaloupku

Po pěšinkách uzounkých z peří
zajíčků do školy běží

A po stromech skáčou si veverky
do třídy učitelky Terky

V mechu mravence budí maminka
tak alou do školy, už má se stlát peřinka

Rybičky do školy plavou
ať připlují ve chvíli pravou

Že ty mi pořád nevěříš?
Tak se pojd' kouknout na jejich skrýš.

Tahle škola to je sen

Kdybych byla učitelkou,
měli bychom školu velkou.

Plnou stromů, květin, trávy,
na chodbách pásly by se krávy.

Na komíně bydleli by čápi,
v umyvadle kuňkaly nám žáby.

Kolem po stěnách jen mráčky,
místo skříní všude hračky.

Místo židlí, krásná louka
z té se na svět nejlíp kouká.

Počítáme luční kvítí
sluníčko nám k tomu svítí.

Napíšeme větou jednou,
školo naše: Na viděnou!

Kdybych já byla učitelkou

Eliška Máchová
3. třída ZŠ Choryně

Až já budu holka velká,
bude ze mě učitelka.
Budu děti učit číst a psát,
taky čísla počítat.
V hudebce si zazpíváme,
v tělocviku zacvičíme.
Prvouku pak zvládnou hravě,
názvy stromů mají v hlavě.
Výchova výtvarná,
je pro děti zábavná,
obrázky si namalují,
výkresy pak vystavují.
V pracovkách na políčku,
nasadí si hrášek a ředkvičku.
One, two, three,
to je jazyk anglický.
V počítačích budem programovat,
hry si taky mohou zahrát.
Po obědě, v družině,
projdeme se po dědině.
Až já budu holka velká,
bude ze mě učitelka !!!

4. – 5. třída

Nový pan učitel

Lydie Husová
5. třída ZŠ Integra, Vsetín

Žiji v malém městečku Krajtov. Chodím do školy na kraji města. Je konec prázdnin a my máme mít nového učitele. Jaký asi bude? Blondák modrooký, nebo černovlasý skrček se zelenýma očima? Dokonce jsem si vymyslela báseň, jak si ho představuji. Jmenuje se. „Nejlepší učitel“.

Nejlepší učitel

Můj učitel nejlepší,
nemusí být nejhezčí!
Stačí, aby hodný byl
a mě na nás hodně sil.

Hrál si s námi často hry
A též chodil na túry.
To bych byla teda ráda,
Mít učitele kamaráda!

Doufám, že bude alespoň trochu podle mých představ. A teď už se zase musím jít nachystat. Zítra jedu do školy na obrovském létajícím motokole. Vůbec se mi tam nebude chtít. Od všech těch zábav a her budu muset přejít zase do toho režimu učení.

Škola

Ach jo, škola,
proč mě zase volá?
Proč musím učit se,
porozumět logice?

Nemám ráda češtinu,
prospím celou třetinu.
Hrála bych si radši doma,
byla by tam se mnou Ema.

Hráli bychom třeba Uno,
to by bylo teprv ono!
Chtěla bych si doma hrát,
ne ve škole počítat!
Nebaví mě jenom snít,
chtěla bych to ta zažít!

Nejlepší škola světa

Anna Chrobáková
4. A ZŠ Integra, Vsetín

Znám nejlepší školu světa
kde vaří se skvělá omeleta
kde každý žák měl svoji třídu
a učitel v ruce bílou křídu.
Kde chovali třídní rybičku
co měla malou hubičku
kde učili se rozebírat větu
od střechy až po briketu.
Tam měli jeden kroužek
kde malovali proužek
tam chodil svatý Mikuláš
ke kuchařkám na guláš.
A tam všechny uklízečky
na mopy dělaly tečky
tam půjčovali jednu knížku
kterou musels hladit po bříšku.
A měli tam opice
všechny se jmenovaly Alice
a ve skříni izolepu
co ujížděla na internetu.
Tam učili základy baletu
kam pozvala jsem svou tetu
a tam byla družina
velká jako malina.
Školník tam měl jablíčko

každý z něj ujedl maličko
v klubu chodili po rukou
s bezpečnostní zárukou.

Ale po té nejlepší škole světa
byla za dva týdny veta
protože páni řídící
byli jen dva králíci.

Moje cesta

Julie Karafiátová

5. B ZŠ 5. května, Rožnov pod Radhoštěm

Každé ráno, když se vzbudím
a vysvítá sluníčko,
z postele si povyskočím,
když mě šimrá na líčko.
Přede mnou se otevírá
krásný slunný nový den.
Copak nám nového dává?
Splní se můj velký sen?

Do školy pak spěchám tiše,
kdopak mi dnes vstoupí do cesty?
Paní učitelka už za stolem píše,
má opravené sešity i testy.

Je to můj vzor pracovitý,
plný nadšení a odvahy,
jak nás denně vede do učení
a také do zábavy.

Seznamuje nás s dějinami,
učí lásce k přírodě,
obveselí nás písničkami,
diktát píšeme v pohodě.

A tak život mi tu plyne,
ve štěstí, lásce, radosti,
je krásné žít spokojeně v míru
a přijímat moudrosti.

6. – 7. třída

Jak vycvičit zvířátka

Štěpánka Ema Jaroňová

7. A ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Až budu bohatá a velká,
chci být zvířátek cvičitelka.

Nejlehčí bude vycvičit psíka.
Udělá všechno, co se mu říká
a za psí mlsku musí
udělat i psí kusy.

Těžší už budou kachny nebo husy,
nějak to ale taky jít musí.
Pár povelů a za dny čtyři
vajíčka budou snášet přímo na talíři.

Ať slepice nedělají nepořádek
učím je v zahrádce hnojit řádek.
Kuřince jsou dobré hnojivo,
v záhoně roste nám krmivo.

Jak na králíky, to budu vědět,
za mrkev učím je klidně sedět.
Pak vyberu králici největší,
která má kožich nejlepší,
posadím si ji na kabát,
místo límce mě bude hřát.

Na řadě jsou lesní zvířata.
Tak třeba divoká prasata.
Pořád ryjou s rypákem dole,
můžou se učit orat pole.

Jelena trávou nakrmíme
a v šatně si ho ustájíme.
Oblečení a jiné zboží
pověsíme mu na paroží.

A malé rezavé veverky,
co rejdí hbitě jak ještěrky,
nám nasbírají oříšky,
vymění nám je za šišky.

Nakonec kapry vezmu tři
z rybníčku na čerstvé povětrí.
Naučím je chodit po ocásku
a půjdu s nimi na procházku.

Až secvičím všechna zvířátka,

bude to jako pohádka.
Pomůžou při všem zařizení,
za mlsku nebo pohlazení.

Poezie ztracených duší

Marie Kolářská

7. třída ZŠ Žerotínova, Valašské Meziříčí

Každá duše na zemi,
má svojí hvězdu na nebi
a ta dlouze svítí.
A až jednou vyhasne,
člověk oči zavře navždy.
Rukou na mě dosáhne,
můj anděl strážný.

Kdo či co nás v životě učí? Strach, bolest, utrpení. Láska, radost nebo smích? Dosáhneme bodu, kdy budeme vědět? Mnoho podobných otázek mi zaplňují mysl. Občas mě zabíjejí a nesou strach. Bývají však důležité. Začnu... Kde je učitel, který nám ukáže jak žít? Pravda. Škola nás toho hodně naučí. Ale nezačneme vidět svět správně. Naučí nás čísla, písmena a kolik je zástupců měkkýšů. Základní informace. Informace, které nám svět popisují. Má to něco společného s životem? Určitě ano, ale zpěvák přeci nemusí umět počítat jako učitel matematiky. To jsou různé druhy umění. Mám na to vlastní pohled. První, „umění nedokonalé“, patří zde hlavně vědecké. Snažit se zjistit, jak vypadá celý vesmír, umět vypočítat co nejtěžší příklady a vyměřit každý milimetr. Hledají každou chybičku, jako kdyby vše mělo být dokonalé. Zapomínají na krásu života. Vědět, jak dlouhá je žížala obecná, kolik zubů má krokodýl a kde žije nejmenší žába. Všechno vidí zvenku. Zabývají se tím, jak něco vypadá a působí. Druhé, „umění dokonalé“, mé oblíbené. Patří zde abstraktní. Umět vyjádřit pocity, ať už je to čímkoli. Hudba, tanec, poezie... Myslím, že by každý měl vlastnit od každého trochu. Je jen na něm, které více rozvine. Ale pozor. Umění „dokonalé“ není pro každého. K odpovědi na otázku se totiž člověk nedostane rychle třeba nějakým výpočtem. Dostane ho tam emoce. Cítím nekonečnou propast, temnotu a smutek. Jako kdyby ta chvíle neměla už nikdy skončit. Jsem sama. Můj dech se zpomalí a začnu hrát. Stečou mi slzy. Dopadají na klaviaturu jako studené kapky deště. V ten okamžik proběhl v mé hlavě souboj, který vede k odpovědi. To bývá to, po čem touží hudebník. Můj pohled se zvedne směrem nahoru. Děkuji těm, co mě opustili, a někomu, kdo tam sedí a dohlíží na nás. Na ztracené duše.

Láska mi dává křídla,
dluží mi však odpuštění.

Zlomené srdce, další jizva,

nekonečné utrpení.

Stával jsi tam a já s tebou,

srdce nás teď jen zebou.

Ale musel odejít

a já bez něj navždy žít.

Láska je důležitou součástí našich životů. Dává nám nezapomenutelné chvíle, pocity štěstí, ale i bolest. Také nás hodně naučí. Ty pocity a chuť prostě odejít a zakřičet celému světu, že nenávidíme sami sebe. Jsou dny, kdy po ulici jdu rychlostí světla a v hlavě mám povinnosti, až se mi z toho točí hlava. Můj mozek asi pozná, že se snažím zadržet bolest. Občas ale přijdou takové pomalé a zamilované. Lehce našlapuji na zem a nevnímám okolí. Vezmu to tou nejdelší cestou, třeba kolem řeky. Poslouchám, jak pomalu teče, unáší ji to daleko. V takové dny mám nasazený růžové brýle. Aby toho nebylo málo, láska nás také zabíjí. Každý to zažil nebo zažije. Ale to všechno k tomu patří. Když poznáme i takové strany života, naučíme se tedy žít. A odměna za dobře zažitý život? Na to už přijdete sami. Jestli vypadáš rozdílně, chováš se jinak a třeba se zvláštěně oblékáš, neznamená to, že jsi divný. Máš jen jiný pohled na svět a takové lidi potřebujeme. Nezapomeň, že každý okamžik ti může změnit život, nebo dokonce vzít. Užij si každou minutu, protože ne každý má štěstí mít to, co ty. Vše co tě posune životem dál, ti něco předá a naučí...

Někdy stačí říct sbohem a uvítat novou kapitolu.

Radka jako učitelka tělocviku

Radka Vodáková

6. C ZŠ Rokytnice, Vsetín

Radka jako učitelka tělocviku?

Kdo přežije, ten má kliku!

Holky se na tělocvik nesou,
bůčky se jim přitom třesou.

Kluci zahřívají svaly,
doufajíc, že holky sbalí.

Radka učí,
žáci skučí...

Tělocvična je jí malá,
svižně na dvoreček cválá.

Kilometr, druhý, třetí,
kondici jim takto měří.

Doufají, že zastavím...

To se ale děcka pletou!

Já to ještě prodloužím!

Někteří už padaj na zem,
mám snad běžet za lékařem?
To mě ani nehne,
příšťalka je zvedne!

Abych zdvihla morál,
navrhuji fotbal.
Kluci jášaj,
holky ne, „Chcem švihadla“,
křičí sborově.

Žádný odpor nesnesu,
za uši vás vynesu!
Umím totiž být zlá,
třída třes se – tělák právě začíná!!!

8. – 9. třída

Ústní zkoušení

Jan Hurta
9. B ZŠ Trávníky, Vsetín

1. část

Pomalouhahá na kliku,
ta ruka celá zvrásněná,
a vím že není úniku,
že není duše jediná,
co mohla by být spasena.

Ticho jak v hrobě třídou vládne,
jen skřípání kliky ho prolíná,
když v tom klika nahlas cvakne
a postava dveře otvírá.

2. část

Vysoké zdi kroky odráží,
jak tlukot ve svém srdci,
jenž zní na celé podlaží,
a i přesto přeci,
na rozdíl od tepu mého srdce,
ty kroky se nezrychlují, přece.

Dunění kroků ustalo,
jen stará židle zaskřípá,
postava temná usedla,
a přestože nic neříká,
já cítím strach a obavy,
jež stoupají mi do hlavy,
a stále větší napětí,
neb nemám ani ponětí,
a nemám žádné nápady,

jak vyvlíknout se z návnady.

Ty oči černé pohled zvednou,
jen na nich to teď závisí,
na koho teď oči padnou,
vlastní parte píše si.

3. část

Putuje třídou ostrý zrak,
tiše se modlí každý žák,
a já vidím že mne však,
ten pohled srazil jako vlak.

S šavlí ostrou u krku sedím,
stále více v beznaději,
čiré smrti nyní čelím,
a přesto se rozhoduji,
že tam půjdu před tabuli,
nemůžu to zhoršit víc.
Mé nohy však odporují,
a nedělají vůbec nic.

A tak žákovská co chybu nemá,
číslem byla poskvrněna,
číslem co zná celý svět,
tím co je tu tolik let,
je to ona, čistá pět.

Dokonalý učitel

Olívie Morvay

9. A ZŠ Rokytnice, Vsetín

Často kladu si otázky:

„Jaký bych byla učitel?
Zvládla bych tyhle závazky?
Byla bych žactva nepřítel?“

Není to jen zaměstnání,
či zábava na chvíli.
Být učitelem je poslání,
jenž podobá se večírku.

Všude hluk a nepořádek,
nelze trpělivost ztratit.
Spánku velký nedostatek,
to tě nesmí odradit.

Chtěla bych být neoblomná,
se svým srdcem na dlani.
Avšak stále zůstat skromná
a darovat vzdělání.

Na nikoho nekřičet,
nevylévat si svou zlost.
Ukázat jim nejen znalost,
ale i svou velkou starost.

Vždy na všechny se usmívat,
nejen lásku rozdávat.
Nezatěžovat je hněvem,
potěšit je třeba zpěvem.

Ukázat jim kopytníky,
představit všem Cimrmana.
Udělat z nich odborníky
a z někoho gentlemana.

Vysvětlit všem chromozomy,
představit je světu.
Stanou se i ekonomy,
milovati budou vědu.

Půjdeme i na procházku,
jehličnatým lesem.
Lepší než jen na obrázku,
provedu je světem.

Snad se mi to naplní
i bez zlaté rybičky.
A jednou všem ukážu,
jak přemýšlet logicky.

Učitelský sbor

Tereza Včelařová

9. B ZŠ Pod Skalkou, Rožnov pod Radhoštěm

Každý učitelský sbor,
a o tom jistě není žádný spor,
skládá se z různých lidí,
tak se mrknem, jak je žáci vidí.

Češtinářka, ta všechno četla
a nestává se, že by se pletla.
Pýcha, pytel, pysk -
tak tím si buď jist!

Tělocvikář samý sval,
ten nechodí, to je přímo cval!
Když za běh body nezískáš,
píšťalkou tě vypíská.

Na učitele matiky
nezkoušej žádné taktiky.
Násobek či dělitel

je to přísný učitel.

Zato v cizím jazyce,
tam baví mě to velice.
Je to pravda odvěká,
že ne šaty, ale jazyk dělá člověka.

Dějepisář učí předmět,
co postrádá logiku,
ale pamatuj si letopočty,
ať mozek nejde ze cviku.

Učitelé zeměpisu,
jak já to tedy chápu,
nosí v ruce s sebou všude
atlas nebo mapu.
Když nevíš, kde je Guantánamo,
tak máš vážný problém, kámo.

Poznali jste se, učitelé?
Byla moje slova nevhodná?
Pak vás jistě uklidní,
že podobnost je čistě náhodná.

Komiks

1. – 3. třída

Foltýnová Sára
3. B ZŠ a MŠ Loučka

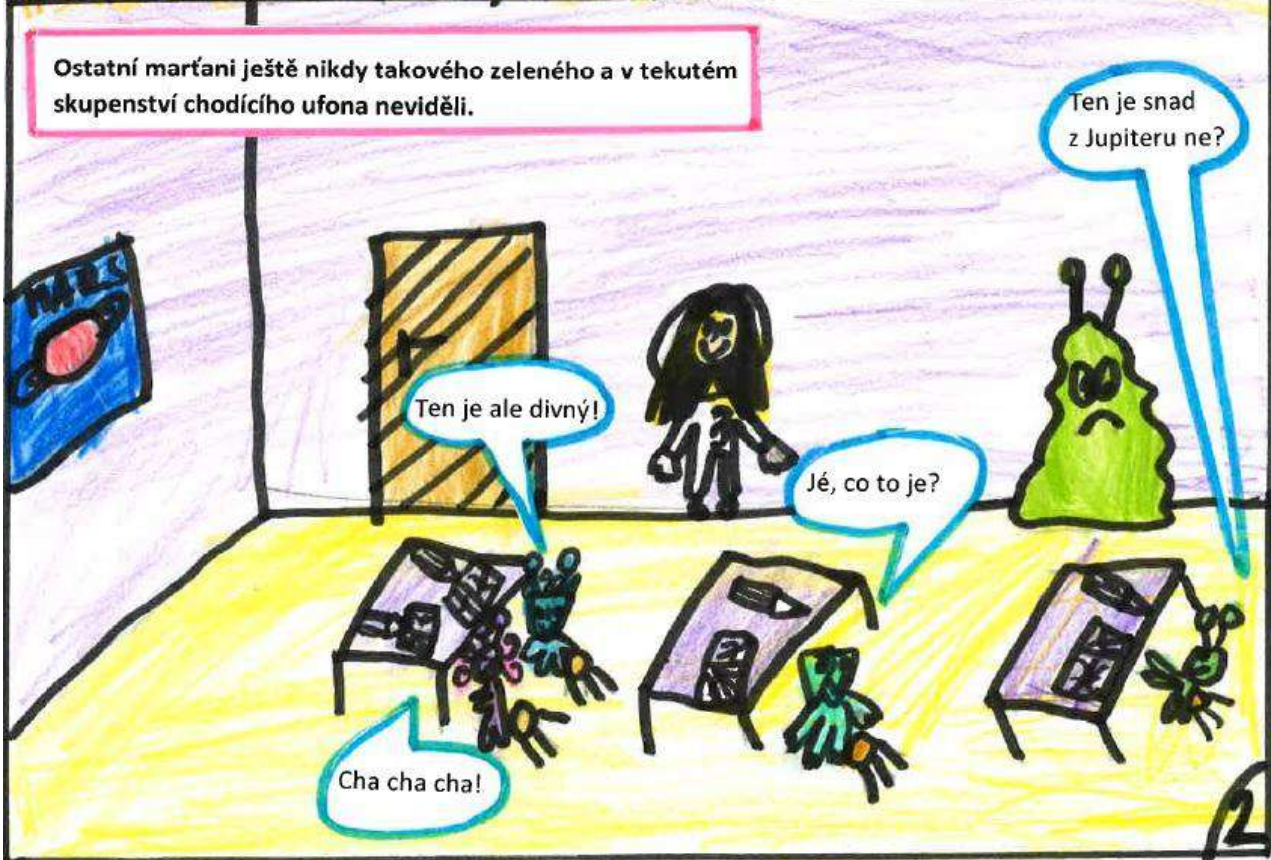
Týjo, ta písemka je ale pěkně těžká.

Dnes do třídy ufonů přichází nový ufožák, jak ho asi přivítají?

Dobry den, ja jsem vas novy ufospolužak. Jmenuji se Damián.

Ostatni marvani jeste nikdy takoveho zeleného a v tekutém skupenství chodícího uфона nevideli.

Ten je snad z Jupiteru ne?

Ten je ale divný!

Jé, co to je?

Cha cha cha!

Ufoděti, každý z nás je jiný a proto není důvod se nikomu z nás smát. U nás na planetě Zemi, odkud pocházím, byly také různé děti a nesmáli jsme se jim!

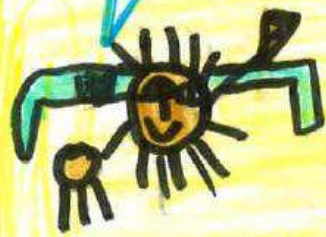
Malí ufoni se zastyděli a zamysleli.

Půjčím ti tužku, chceš?

Chceš kousek mé svačiny?

Můžeš se mnou sedět Damiáne.

Omlouvám se.

Do třídy přišel další nový ufospolužák.
Tentokrát už se chovali martánci lépe.

Paní učitelko Sáro,
to je další nový
ufožák?

Ano ufonci, to je
ufo Belinda.

Ahoj Belindo.

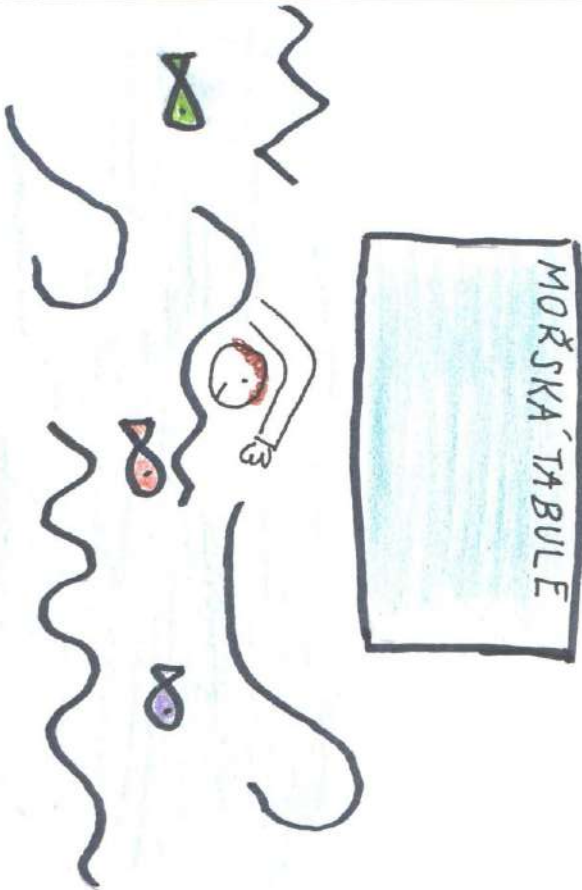
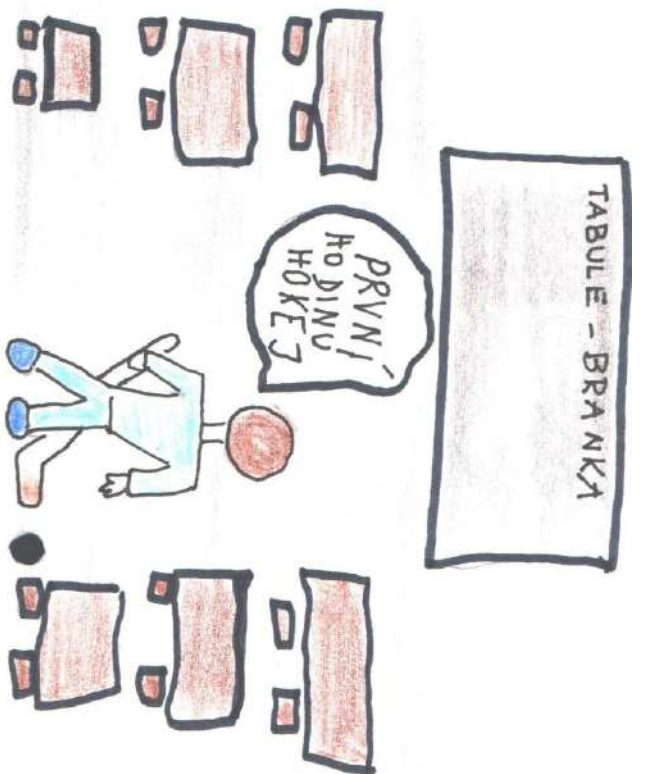
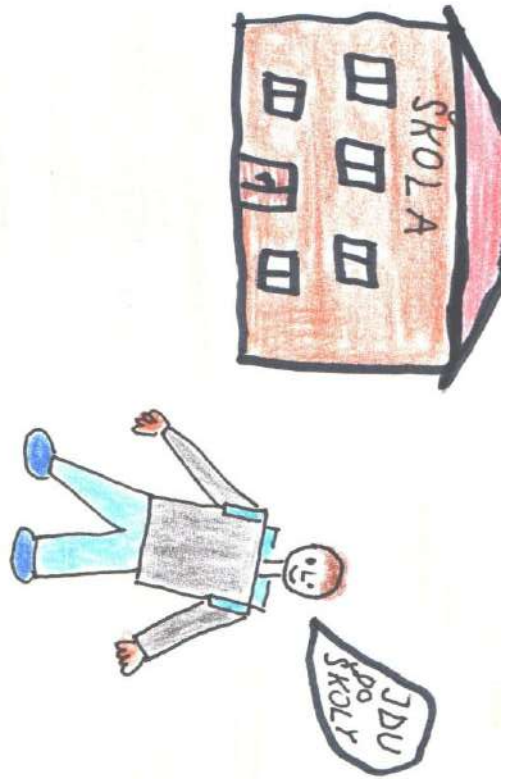
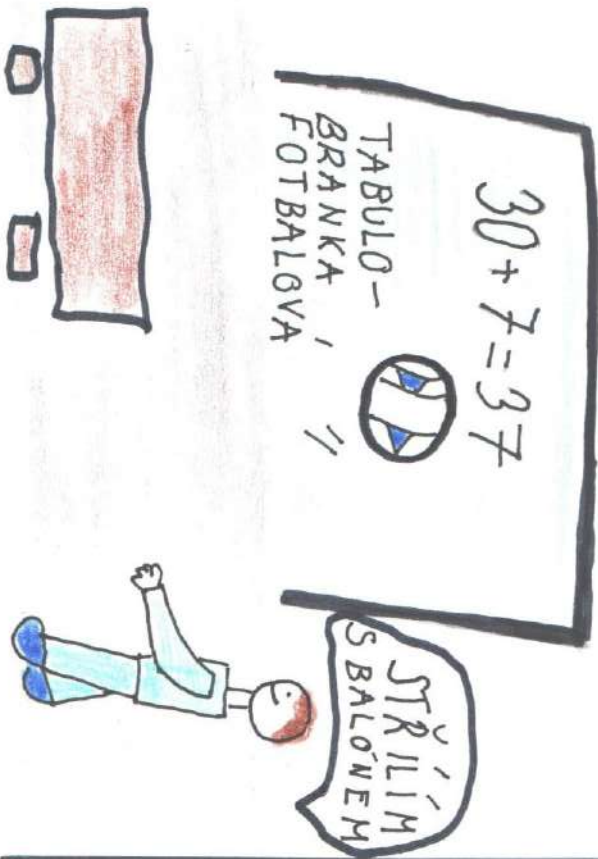

Jé ta je také zvláštní,
ale každý jsme jiný
a to je právě na
vesmíru to hezké.

Ahoj, můžeš se mnou
sedět, jestli chceš.

Ahoj, děkuji,
budu ráda.

A tak paní učitelka Sára měla třídu plnou hodných a rozumných
ufožáků a měli se všichni rádi a dobře. KONEC!

4. – 5. třída

Hrubanová Lea
5. A ZŠ Trávníky, Vsetín

Můj ideální den ve škole

Lea Hrubanová

A jak se jmenuje ta kočka?

Nancy

Rexi hledej!

Jessie, Pojď musíme najít Nancy

Něe! Počkej

Jessinka mi utekla

OCHVÍLI POZDĚJI

HAF HAF

JUPPI! Ať žije Jessie! Sláva!

Jessie, Jsi šikovná, Jessie ti uděláme medaili a do školy můžeš přijít korboliv

REDITEL

Už je pozdě musíme jít domů tak ahoj

KONEC

MŮJ IDEÁLNÍ DEN VE ŠKOLE

① Jedeme se s úřadov do Rožnova do SKATEPARKU.

② V SKATEPARKU provádíme různé triky.

Sháčíme na koloběžkách.

3 Po návratu do školy obědváme hrupicovou kaši

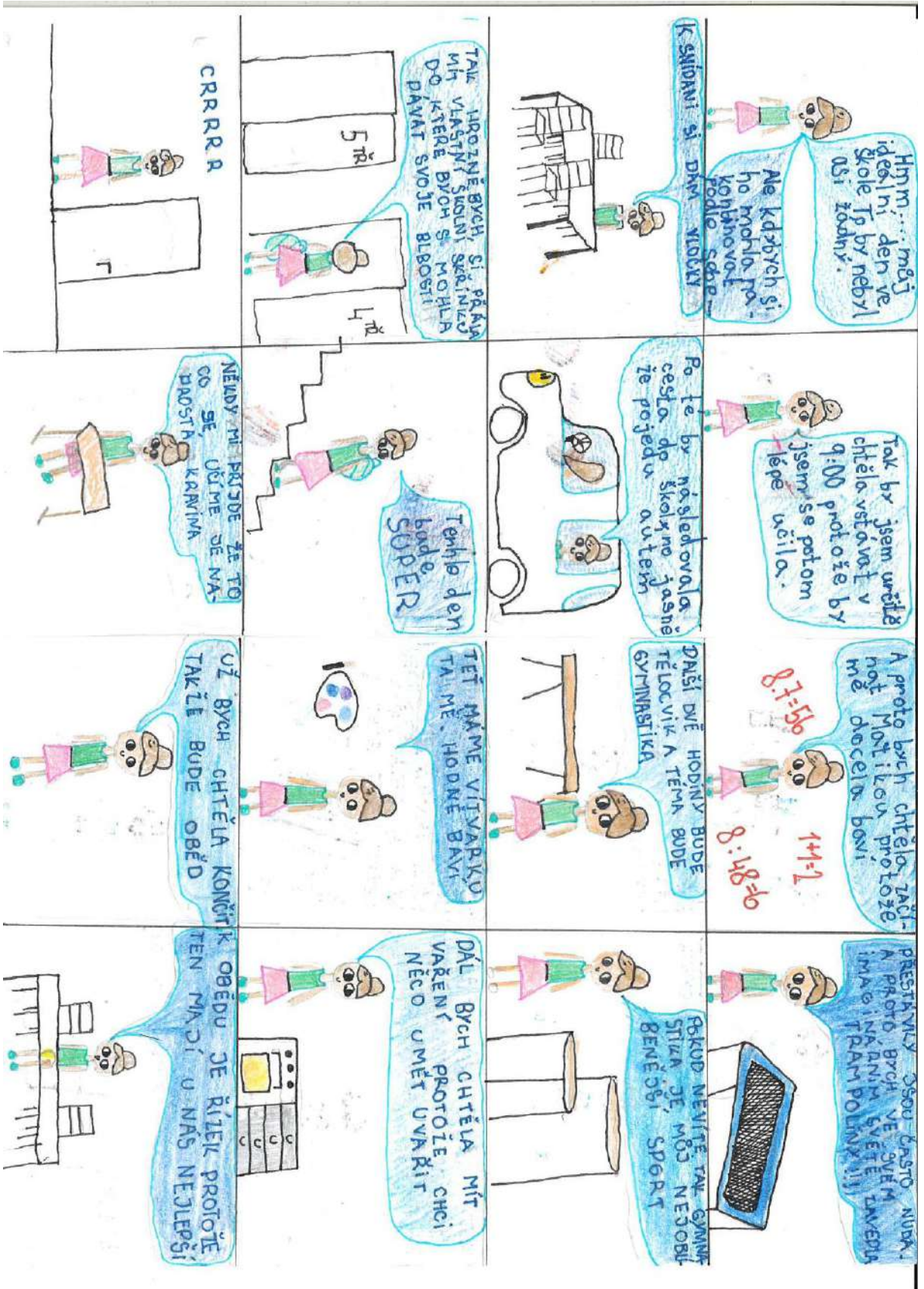
4 Po obědi máme hodinu informatiky

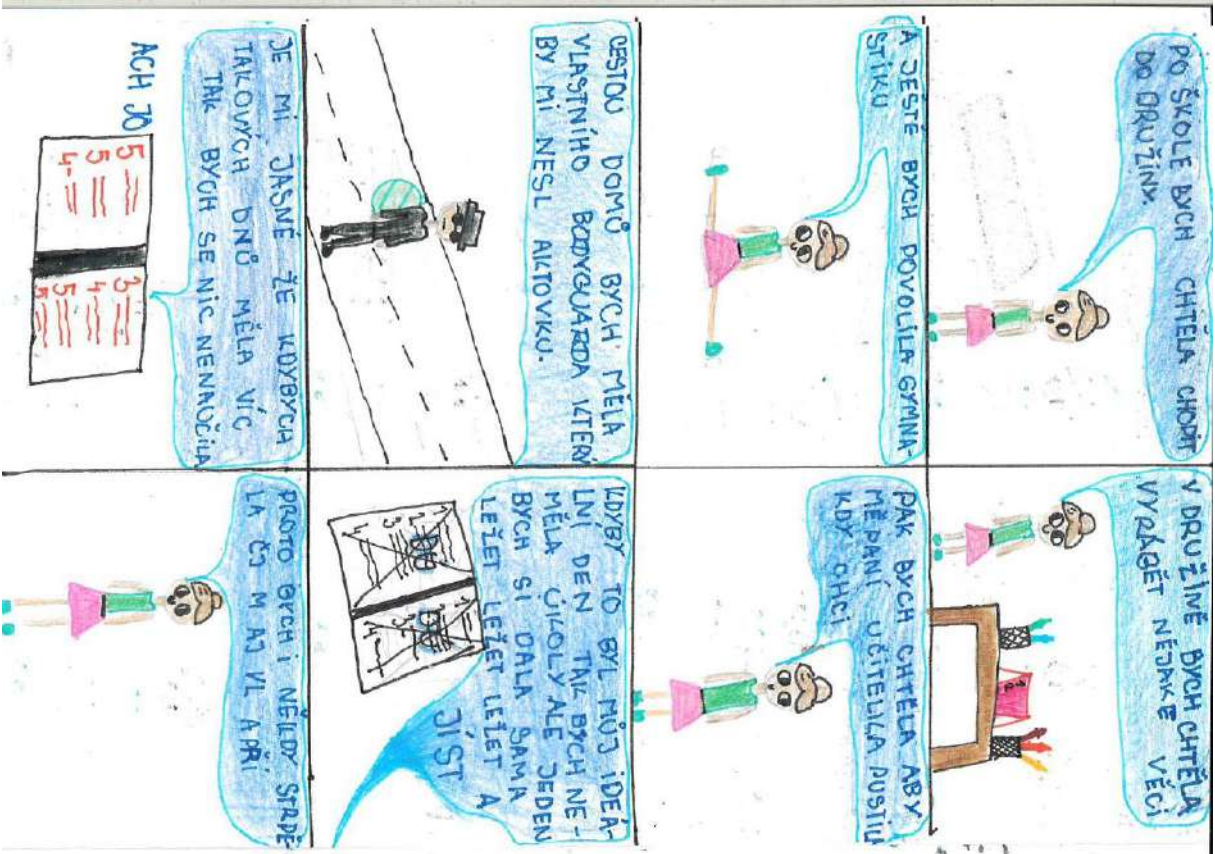

5) V době školní družiny jedeme do kina na promítání filmu LEGO-JURSKÝ SVĚT.

6) Zdařilý školní den / zakonáme na dopravním hřišti se Vládkem Meziříčí jízdu na kolečkách.

naposledy: Enno Bohner-
 moris
 Justmoroslos: Enno
 Bohnermoris

6. – 7. třída

Pernicová Tereza
6. C ZŠ Zubří

Tereza Pernicová
6.C.

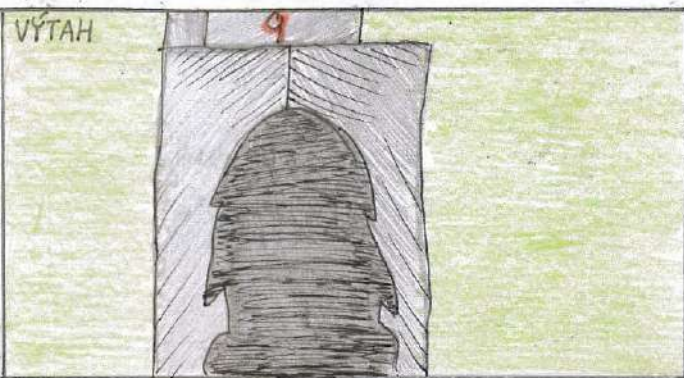
Můj ideál Iníden

		DRAMATICKÁ V. _____
	NA VYBĚR	NĚMČINA _____
		ANGLIČTINA _____
		EKOLOGIE _____

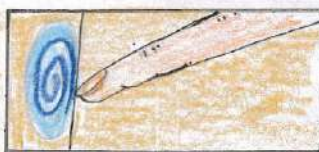
MOJE JMÉNO JE TÍNY. CHODÍM DO 6. C. A KAŽDOU STŘEDU CHODÍM DO DRAMATICKÉHO, KROUŽKU. BYL TO MŮJ PRVNÍ DEN V NOVÉ ŠKOLE, DEN JAKO KAŽDÝ JINÝ. CO BY SE MOHLO POKAZIT? PROBLÉM JE, ŽE JSEM PŘIŠLA POZDĚ. A TO Z MEHO OBYČEJNEHO DNE UDELALO „DIVÁ DLO.“

		7:46 Am
		

1

NO, TAK JDEME NA TO!

DOBRY DEN!

ŠÍLENĚ RYCHLE! KLIK.

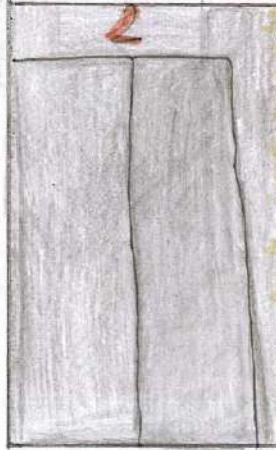
CHCETE-LI JET DO DRUHÉHO PATRA-STISKNĚTE ČERNÉ TLAČÍTKO, POKUD CHCETE JET POMALU-STISKNĚTE ZELENÉ, POKUD CHCETE JET RYCHLE-STISKNĚTE ORANŽOVÉ POKUD CHCETE JET ŠÍLENĚ RYCHLE-STISKNĚTE ČERVENÉ.

AAHHHH
HHHH!

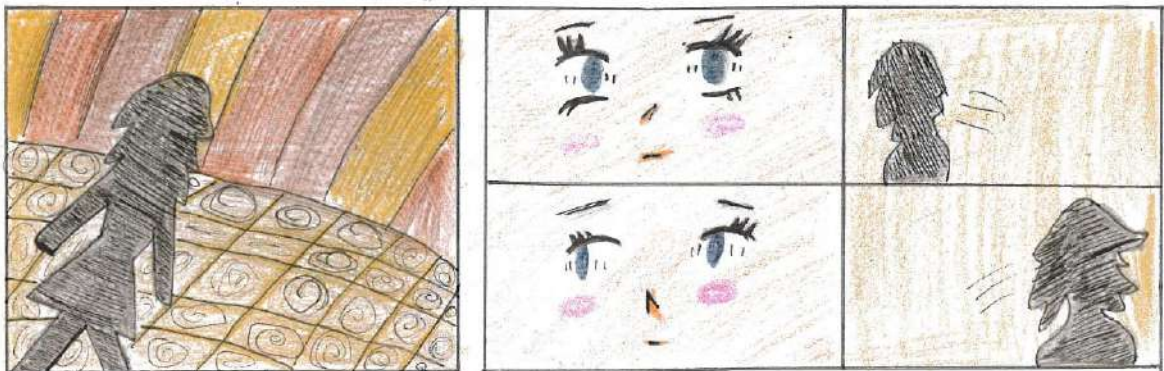

PŘEJÍ NEVŠEDNÍ 1. DEN VE ŠKOLE

PŘÍŠTĚ VOLÍM SCHODY!

A NEVŠEDNÍ DEN BUDE URČITĚ VŽDYT JSEM TU DNES POPRVÉ.

A NAHLE ...

VÍRHLA JSEM DO TŘÍDY, A V TU CHVÍLI SE VŠICHNI SE POSTAVILI. VŽDY JSEM BYLA VELKÉHO VZRŮSTU, ALE, ŽE BYCH BYLA TAK PODOBNÁ UČITELCE JE NEMOŽNÉ!

ZE SRANDY JSEM POZDRAVILA TŘÍDU

Nez bývalo mi, než to divadýlko odehrát do konce. Posadila jsem se do křesla a začala jsem se děti ptát, co dělali o prázdninách. Hráli jsme různé hry. Byla to zábava, bavila mě každá chvilka... dokud... nepřišla skutečná učitelka!

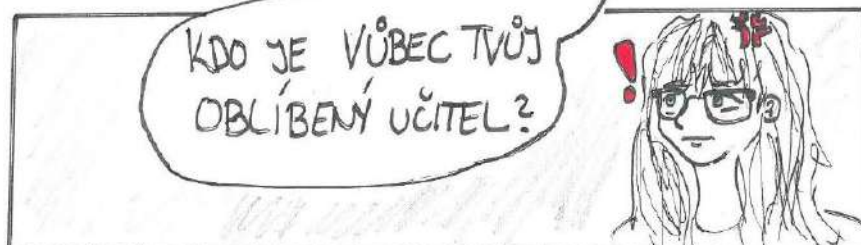

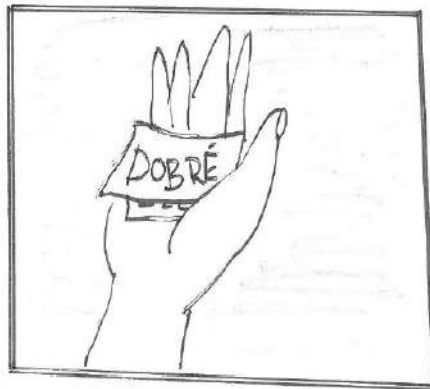
Měla jsem takový strach, že to se mnou nedopadne dobře. ALE pak na jednou se mně třída začala zastávat. A popisovali události, které jsem s dětmi prožívala, což mělo za následek, to, že se pani učitelka uklidnila a naštvaný pohled se změnil na úsměv.

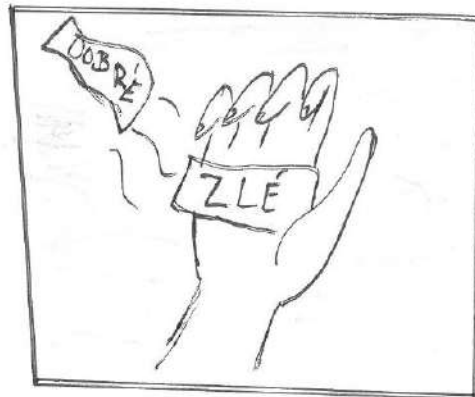
KAŽDÝ MÁ SVÉHO OBLÍBENÉHO UČITELE.

Napsala a nakreslila: Tereza Krátká

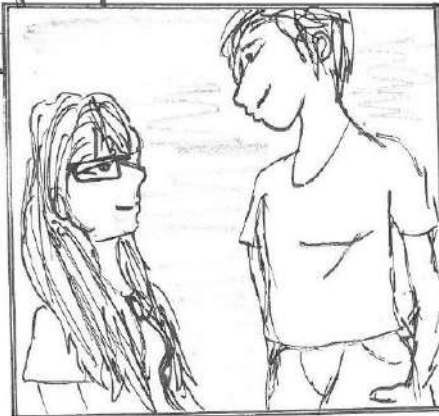
A

OBLÍBENÉHO
UČITELE ♥

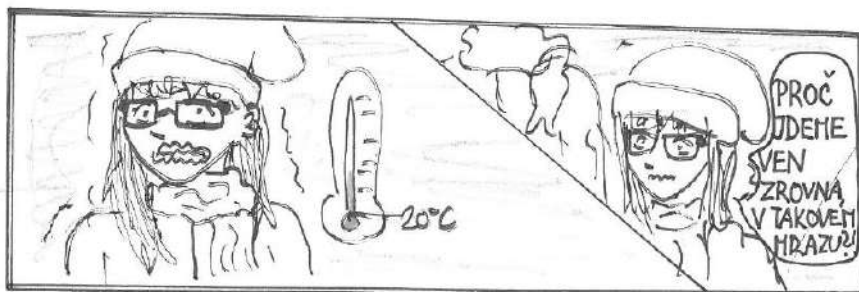
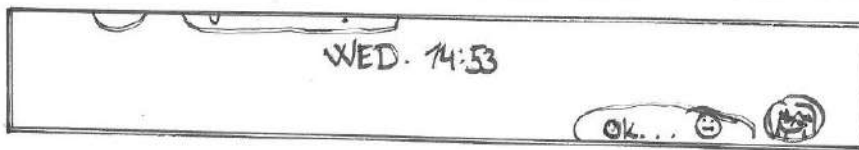
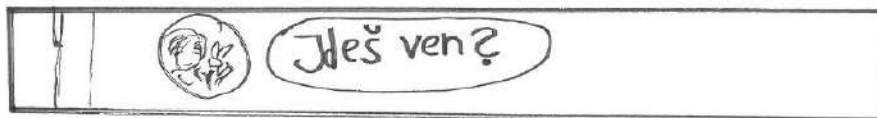
ZA NĚJAKÝ ČAS
SE MĚ KAMARÁD ZASE
ZEPTAL NA TO
SAME!...

ODPOVĚĎELA JSEM MU:~

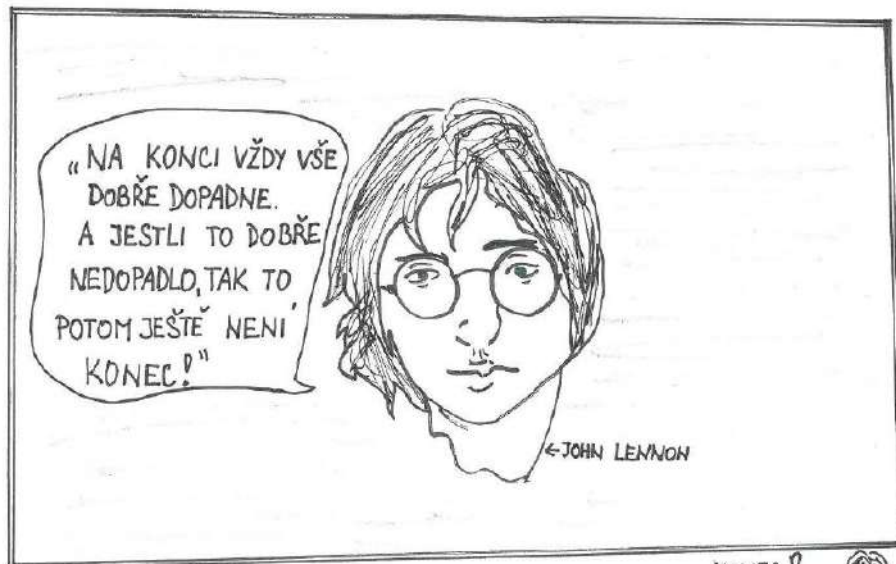

list 3

NE JEN UČITELE VE SKOLE TĚ MOHOU NĚCO NAUČIT. I OBYČEJNÝ ČLOVĚK MŮŽE BÝT UČITELEM TISÍCE LIDÍ. NAPŘÍKLAD MĚ JOHN LENNON INSPIROVAL SVÝMI KRAŠNÝMI CITÁTY.

list 5

KONEC!

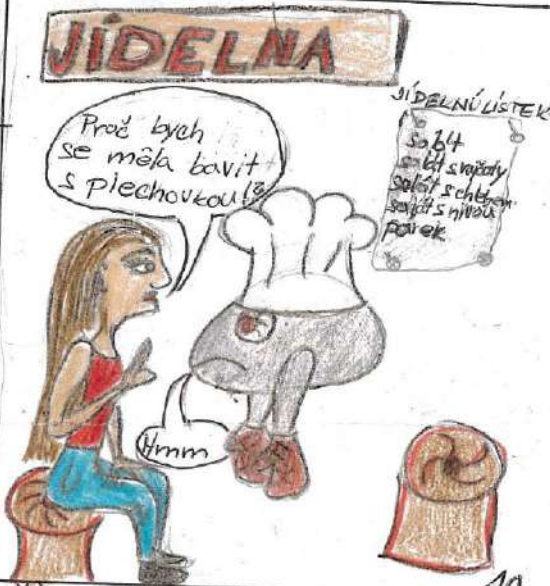

Jaroňová Magdaléna
6. A ZŠ Zubří

Je rok 3019 a každé dítě má svého robota, který říká Pomáhač.

MAGDALENA JAROŇOVÁ 6.

8. – 9. třída

Pospíšilová Tereza

9. třída ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí

CO ŘEKL BRÁŠKA DRUHÝ TÝDEN V 1. TRÍDĚ...

PANÍ UČITELKA SE PTÁ
DĚTI V 1. TRÍDĚ...

PANÍ UČITELKA
SE PTÁ DĚTÍ...

TAK, DĚTI, CO
BYSTE SI
PŘÁLY K VAŇOCŮM?

TŘI MĚSÍCE
PRAŽDNIN

JA BYCH SI
PŘÁL OMLUVENKU
DO HOUSLÍ...

AUTODRÁHU

KABELKU!

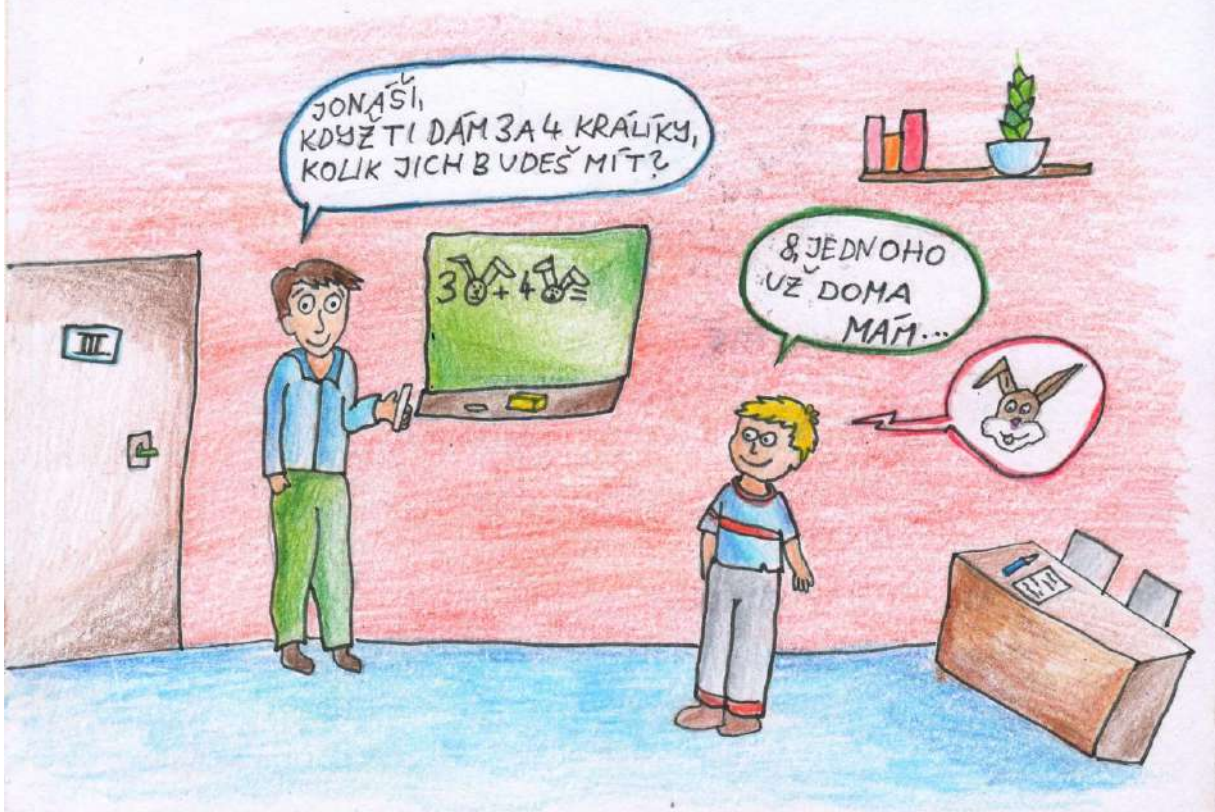

MATYAŠI, JAK ZNÍ ROZKAZOVACÍ
ZPŮSOB SLOVESA MLČET?

PSSST!

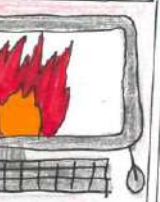
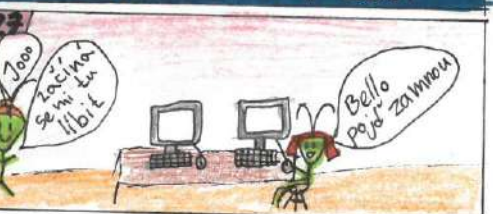
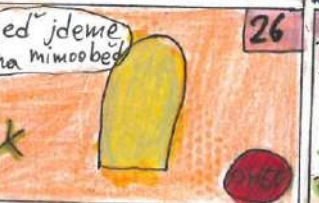
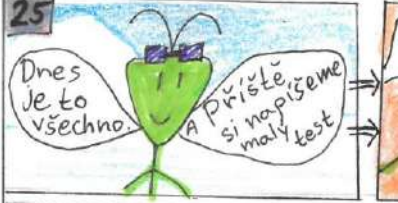
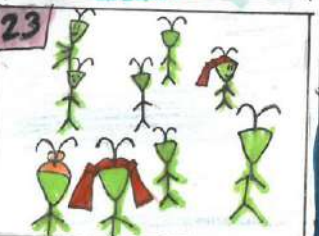
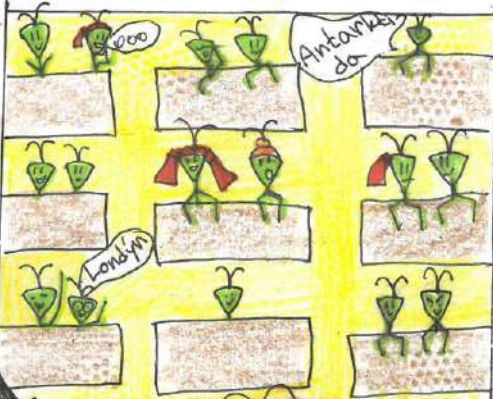

1. JA mlčím
2. TY mlčíš
3. ON mlčí

Sommerová Tereza, Burešová Sofie
8. A ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Strnadlová Vendula
8. A ZŠ Nový Hrozenkov

